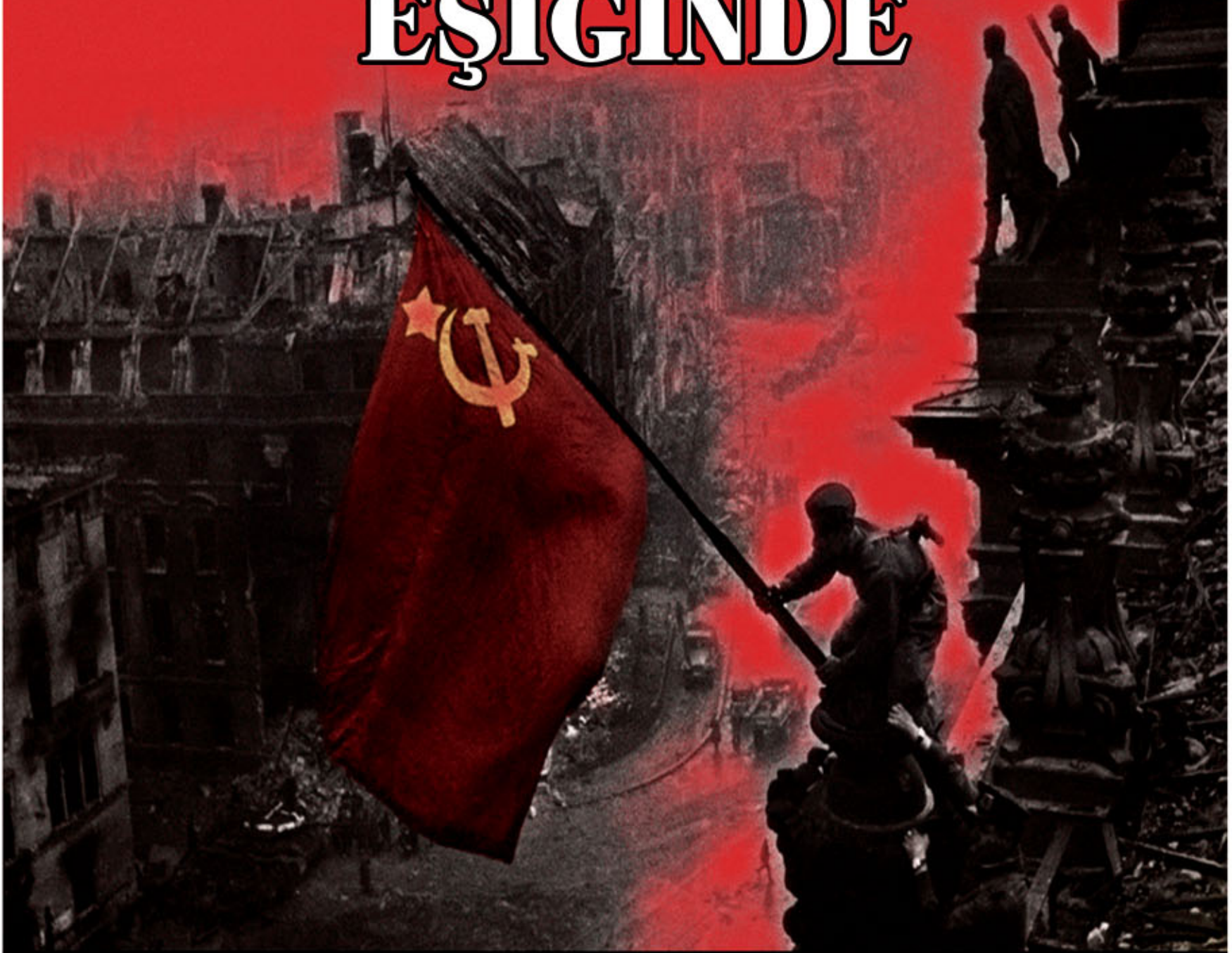


YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

TARİHİ SİÇRAMANIN EŞİĞİNDE



• Kitlelerin
Pratiğine
Yön
Vermek

• Politik
Teşhir ve
Devrimci
Görevler

• Kontrolden
Çıkmış
Ekonomi

• Suriye:
Protestoların
Arkasında
Ne Var?

• Taahhütname
Baskısını
Kaldırın !

• Bericap'ta
200.
Gün



9 Temmuz Gebze



7-13 Temmuz PTT İşçileri



14-16 Temmuz Taksim İlk Yardım Hastanesi

KİTLELERİN PRATIĞINE YÖN VERMEK

Olaylar öylesine yoğun, ani ve kısa sürede değişiyor ki, günlük gelişmeleri anlatan en ileri teorik değerlendirme, politik çözümlere bile yeni bir olay tarafından hemen eskitiliyor.

Kendiliğinden gelişen kitle hareketleri sık sık ve birden bire ortaya çıkıyor. Bizim dışımızda gelişen olaylar karşısında hemen bir politik ve pratik tavır almak gerekiyor. Ani ortaya çıkan her olay karşısında pratik düşünme ve davranma bir zorunluluk haline geliyor. Olayların gözümüzün önünde geçip gitmesine seyirci kalamayız.

Yığın hareketi tarafından sürüklenmeden, hareketin içinde yer alınmalı ve harekete devrim hedefiyle yön verilmeli. Sürüklenmemek için proletaryanın temel devrimci amacı ve görevlerine dayanılmalıdır. Olaylara bir yön vermek isteyen proleter bir partinin elinde devrimci kitleleri etkileyecek ve sürükleyecek devrimci taktik, devrimci politika olmalıdır. Yalnızca devrimci hedeflere yönelmiş bir devrimci taktik politika emekçileri kurtuluşa götürebilir. Kitlelerin en ileri ve en kararlı kesimini ısrarlı olarak gerçek devrimci politik strateji ve taktiğe çekmeliyiz. Yalnızca devrimci bir çizgiye dayanan kitlelerin öncüleri, olaylar tarafından sürüklenmeden, yığınların mücadelesine örgütlü bir biçim ve yön verebilir.

Ortaya çıkan koşullar devrimci görevlerimizin başarıya ulaşması için son derece uygun zeminler yaratıyor. Sistemin çelişkileri artan ve genişleyen devrimci mücadeleyle birlikte daha bir keskinleşmiştir. Çelişkilerin çözümünün devrim yoluyla olacağı bilinciyle hareket eden, emekçilerin sayısı gün gün artıyor. Devrimin öznesi, öncü gücü, yoğun devrimci pratik içinde çelikleşiyor, güçleniyor ve devrimi başaracak deneyim, yetenek ve nitelik kazanıyor. Devrimi gerçekleştirmek görevini önüne koyan önder proletarya ve önder parti bu ortamı ve bu koşulları bir devrime çevirebilir. Yeter ki, devrimci görüşlerinde ısrarlı olsun, yeter ki, pratikte buna uygun davranınsın.

Devrimin şu iki koşulu belirgindir: E-

Halk yığınları eylem içinde, eyleme dayanarak kendi hareket alanını genişletiyor. Mücadelenin hareket alanı, sokakta, meydanlarda gelişiyor. Sermayeye ve onun devlet egemenlik sistemine karşı hareket alanının genişletilmesi, yasal yolla, reformist yolla değil, devrimci savaşım yoluyla gerçekleşiyor. Şu da bir gerçek; yığınların kavga alanı, ne denli genişlerse genişlesin, hareket alanı, burjuva diktatörlüğü altında daima sınırlı, kuşatılmış ve baskı altında olacaktır. Halk için hareket alanının tam anlamıyla geniş ve özgür olması emekçilerin iktidarı almasını gerektirir zorunlu olarak.

emekçilerin ekonomik durumunun kötüleşmesi ve egemenlerin kendi içlerinde çözülmeye başlaması. Emekçilerin kötüleşen ekonomik durumlarının git gide dayanılmaz bir durum aldığı en çarpıcı ifadesi, fabrikalarda, işletmelerde artan ve kesintisiz bir özellik kazanan grevler, fabrika işgalleri, sokak gösterileri vb.dir. Egemen sömürücü güçler ise sınıf mücadelesinin ileri düzeyde şiddetlenmesi ve devrimin olgunlaşması karşısında bir çözüme içine girdiler. Devrimin bu iki koşulu süratle derinleşiyor.

Burjuvazi olayların devrimci biçimde gelişmesini önleyecek durumda değil. Emekçi kitlelerin ve ezilen halkların eylemlerini önlemek ve ezmek için giriştiği hiçbir baskı, saldırı ve katliam bir sonuç getirmedi. Bunun dışındaki yöntemler de sonuç vermedi. Sömürücülerin her türlü

saldırısını ve oyununu boşa çıkaracak denli deneyimli ve bilinçli bir kitle gücü var. Emekçi kitlelerin bu en ileri ve en deneyimli kesimi halk yığınlarının geri kalan kesimini de etkisine alarak, sermaye düzeyine karşı verdiği savaşımı git gide büyütüyor.

Sistemin ekonomik krizi analiz edilmeden ve bu zeminlerde emekçilerin iyice bozulan yaşam koşulları bütün yönleriyle kavranmadan tüm bu gelişmelerle birlikte emek-sermaye çelişkisinin keskinleşmesi anlaşılmadan, güncel sınıf savaşımı, yoğunlaşan devrimci olaylar, devrimci ayaklanmalar, kısacası bugünkü durum anlaşılabilir.

Günlük olaylara yön veren temel değişimlerin doğru kavranılmasının yanında, bu değişimle bağlantılı olarak kitlelerin bilincinde ve eyleminde oluşan ani değişiklikler de göz önünde tutulmalı. Kapitalist sınıf düzenine karşı yükselen devrimci eylemlerdeki artış ve süreklilik, mücadelenin etkisini geniş kitleler üzerinde açıkça hissettirmesi kitlelerin bilincinde önemli ve köklü bir değişim yarattı. Emekçi kitlelerin bilincinde ve pratiğinde, nicelikçe ve nitelikçe dönüşüm ortaya çıkmıştır.

Devrimci kitle hareketi, devrimci niteliğiyle hem iktidarı elinde tutan burjuva güçlere karşı yönelmiştir, hem de burjuva muhalefete karşı yönelmiştir. Bu yüzden burjuva muhalefet, halk kitlelerinin üzerinde eskisi gibi etki yaratamıyor. Devrimci bir yığın hareketi, burjuva sınıfın bütünlüğüne karşı ilerliyor. Yığınların devrimci savaşımı kapitalist sistemin ötesini gösteriyor.

Küçük burjuva sosyalist hareket, burjuva sınırların ötesine geçen gerçek devrimci hareketi anlayamadığı için, devrimci mücadelenin ulaştığı düzeyin altında kalıyor. Onlar toplumsal gelişmenin evrimine bakıyorlar. Fakat evrimin devrimi kaçınılmaz olarak gündeme getirdiğini anlayamıyorlar. Niceliğini görüyorlar fakat nitel değişimi göremiyorlar –nicel değişimin nitel bir değişime dönüştüğünü tahlil edemiyorlar. Tarihin gelişiminin daima santim santim olacağını sanıyorlar. Fakat uzun yılların birkaç güne sığabileceğini

kavrayamıyorlar. Ve onlar, toplumsal gelişmede; sınıf savaşımında sıçramaları ve patlamaların olacağını değerlendiremiyorlar. Kısacası diyalektik ve tarihsel materializme dayanmadıkları için, bu topraklardaki devrimci mücadelenin geldiği ileri düzeyi göremiyorlar.

Halk yığınları eylem içinde, eyleme dayanarak kendi hareket alanını genişletiyor. Mücadelenin hareket alanı, sokakta, meydanlarda geliyor. Sermayeye ve onun devlet egemenlik sistemine karşı hareket alanının genişletilmesi, yasal yolla, reformist yolla değil, devrimci savaşım yoluyla gerçekleşiyor. Şu da bir gerçek: yığınların kavga alanı, ne denli genişlerse genişlesin, hareket alanı, burjuva diktatörlüğü altında daima sınırlı, kuşatılmış ve baskı altında olacaktır. Halk için hareket alanının tam anlamıyla geniş ve özgür olması emekçilerin iktidarı almasını gerektirir zorunlu olarak.

Son dönemlerde Kürt halkı büyük eylemlerle ve yığınsal devrimci örgütlenmelerle hareket alanını pratikte epey genişletti. Halk düne göre daha geniş bir hareket alanına sahip. Tüm bu olanaklara karşın emekçiler iktidara, hareket alanını genişlete genişlete varmayacaktır. Emegin iktidarına, devrimci sınıf kavgası yükseltile yükseltile ulaşılacaktır. Emekçilerin kurtuluşu niceliğin artmasıyla değil, nitel sıçramayla; zora dayalı devrimle gerçekleşir.

Sınıf mücadelesinin içinden geçmekte olduğumuz sürece sığ yaklaşan, durumu genişliğiyle kavrayamayanlar, bu koşullarda hangi eylem biçiminin, hangi taktiğin öne çıktığını da ortaya koyamazlar. Devrimci proletaryanın güncel devrimci görevi, yığınların eylemini geliştirmek, güçlendirmek, yükseltmek ve devrime vardırmaştır. Devrimci görev, tüm netliğiyle ortaya konamazsa, emekçilerin devrimci sınıf kavgası devrim hedefine vardırılamaz.

Küçük burjuva sosyalizmi, bugüne değin, göz boyamayla sürdürdüğü konumunu artık koruyamıyor. Emekçi sınıfı kurtuluşa götürecektir devrimci görevleri bir kenara itenler, tüm gelişmeler ve olaylar gelip devrime dayandığında, o günler gelip çattığında, süreci karşılayacak politikalarının olmadığını ve nasıl bir yenilgiyle; ideolojik, politik bir iflasla karşı karşıya olduklarını gördüler. Pratikte ise yaptıkları,

olayların peşinden oradan buraya sürüklenmektir.

Devrimci marksist partinin, devrimci çizgisi, devrimci politikaları ve devrimci taktiği, kendi durumları hakkında kitlelerde yanılısma yaratan küçük burjuva hareketleri, uzlaşmacı, oyalamacı, ertelemeci politikalarını açıklamada zor durumda bırakmıştır. Durumlarını kurtarmak için giriştikleri politik manevralar da çizgilerinin üstünü örtmeye yetmemiştir. Mücadeleci kitleler, onların tüm manevralarına rağmen, devrimci alana yöneliyorlar. Devrimci kitleler gerçek devrimci güçlerle bütünleştikçe onların manevra alanı her gün biraz daha daralıyor.

Burjuva sistemin toplumun önüne getirdiği sorunlar, reformlarla, düzeltmelerle, iyileştirmelerle aşılamaz. Burjuva sınıf düzeni, kendi yarattığı sorunları çözse bile, bunu daha büyük sorunlar yaratarak yapabilir. Bu böyle sürer gider. Ve gelişmeler öyle bir noktaya varır ki, bir devrimle eski sınıf sistemine son verilmeden, insanlar çok daha yıkıcı ve büyük sorunlarla karşı karşıya kalırlar. Böylece sorunların, çelişkilerin devrimci çözümü herkes için anlaşılır hale gelir. İşler bu noktaya varınca küçük burjuva sol hareketlerin aldatma ve manevraları hiçbir işe yaramaz.

Hiç kimse ayağa kalkan, dövüşen, güçlenen kitleleri oyalayarak daha fazla yanında tutamaz. Kitleleri etkilemenin, kendi yanında tutmanın ve onlara öncülük etmenin yolu, ileri hedefler için devrim için, iktidar için mücadele etmekten geçer. Yalnızca devrimle iktidarı ele geçirme hedefi, emekçileri kesin bir kararlılıkla savaşıma çekebilir.

Proleter kitlelerin ve emekçilerin devrimci eylemini yönetmek işçi sınıfının devrimci partisinin görevidir. Yığınların devrimci sınıf savaşımını daha ileri götürecektir örgüt, marksizmin devrimci teorisiyle donanmış, emekçilerin sosyal pratiği içinden geçerek yetkinleşmiş ve her koşulda devrimin çıkarlarını savunma yeteneği ve kararlılığı göstermiş olan proletaryanın devrimci sınıf partisidir. Leninist Parti'dir. Önder parti emekçilerde ve halklardaki büyük değişimi derinlikli olarak kavrama ve ortaya koyma yeteneğini sergilemiştir. Emekçi yığınlar bu partinin öncülüğünde hareket ederek kendi kurtuluşlarını gerçekleştirecektir.

C.DAĞLI

Devrimci marksist partinin, devrimci çizgisi, devrimci politikaları ve devrimci taktiği, kendi durumları hakkında kitlelerde yanılısma yaratan küçük burjuva hareketleri, uzlaşmacı, oyalamacı, ertelemeci politikalarını açıklamada zor durumda bırakmıştır. Durumlarını kurtarmak için giriştikleri politik manevralar da çizgilerinin üstünü örtmeye yetmemiştir. Mücadeleci kitleler, onların tüm manevralarına rağmen, devrimci alana yöneliyorlar. Devrimci kitleler gerçek devrimci güçlerle bütünleştikçe onların manevra alanı her gün biraz daha daralıyor.

POLİTİK TEŞHİR VE DEVRİMCİ GÖREVLER

Emperyalist kapitalist sistemin dünya ölçeğinde süren sert ve derin yapısal krizi, işçi sınıfına yönelik sistemli ve küresel bir saldırıyı da beraberinde getirdi. Tam ilhak politikaları emekçi sınıflarda dayanılmaz bir yoksulluk, sefalet yaratırken: işçi sınıfının ekonomik örgütleri olan sendikalara kadar saldırıp işçi sınıfını örgütsüzleştirirken, iş bulabilenlerin konumlarını güvensizleştirdi; böylece ücretlerdeki düşüşü daha da hızlandırıp artı-değer sömürsünü artırdı. Pek çok ülkede olduğu gibi bizde de özelleştirme taşeronlaştırma, esnek çalışma, sendikasız, sigortasız çalıştırma vb. yöntemlerle uygulanan bu saldırı karşısında uzun yıllardan beri süren bir mücadele söz konusu. Yıllara yayılan bu mücadelede sosyal reformistlerin ve ortalama solun önemli bir kesimi işçi sınıfının kendiliğinden mücadelesi önünde secde etti, onlara ekonomizmden, sendikalizmden başka bir şey önermedi. Hatta belirgin olarak öne çıkardıkları, sendikaların sloganı “Sendikasız, sigortasız çalışmaya hayır” oldu. İş kazası denen işçi cinayetlerine, işyerlerindeki çalışma koşullarına, işçi sınıfının yaşam koşullarına ve büyük sefalete dikkat çeken bu mücadele, sınıflar mücadelesinin bütün tarihi boyunca belirli bir yere sahip oldu. Bundan sonra da olacaktır. Ama bilinmelidir ki, bu mücadele işçi sınıfının kendiliğinden mücadelesidir ve varabileceği en ileri yer sendikalizmdir, ekonomizmdir.

Bu mücadelenin ufku, işçi sınıfının emek gücünü daha uygun koşullarda satmanın ötesine geçmez. Bu nedenle sendikal alanda sürüp giden bu mücadele, işçi sınıfını kapitalizm koşullarında kalmaya ve aynı anlama gelmek üzere sömürü altında yaşamaya mahkum eder. Buradan anlaşılması gereken, marksist leninistlerin ekonomik mücadeleyi, sendikal mücadeleyi reddettikleri gibi absürd bir sonuç olamaz. Aksine, komünistler, hiçbir koşulda sendikal mücadeleyi reddetmedikleri gibi, kendilerini de asla bu mücadeleyle sınırlamazlar; işçi sınıfı safalarında sosyalizm biliminin, yani işçi sınıfının biricik kurtuluş öğretisi olan marksizim-leninizmin gelişip güçlenmesi için her koşulda politik eğitimi ve politik mücadeleyi öne çıkarırlar.

Bundan ne anlaşılmalı? Yani işçi sınıfının politik eğitimi denince ne anlaşılmalı? İşçi sınıfının çıkarlarıyla burjuva sınıfın çıkarlarının birbirlerine karşıt olduğunun anlaşılması yeterli mi? Bu doğru önermeyi za-

ten her işçi kendi yaşamından şu ya da bu oranda görmüş öğrenmiştir. Burada işçilerin politik eğitiminden bahsetmek demek, işçi sınıfının ekonomik olarak sömürüldüğü kadar politik olarak da baskı altına alındığını kavratmak demektir. Hatta bu ezilme ve baskı altına alınmanın hayatın içindeki her somut olayda nasıl uygulandığını göstermek, görmelerini sağlamak demektir. Günümüz burjuva toplumunda tekelci sermaye, toplumdaki bütün sınıf ve katmanları toplumsal yaşamın bütün alanlarında çeşitli biçimlerde baskı altına almaktadır. Sadece ekonomik, sendikal, politik baskıyla yetinmeyen tekellilik, bunların hepsini birden uygulamakta; aileden, özel alandan kamusal alana eğitime sağlığa, dinsel inanç ve mezheplerden bilime kadar bütün toplumsal yaşam alanlarını kontrol altına almakta, bütün toplumsal kesimleri baskı altında tutmaktadır.

Buradan işçi sınıfının politik eğitimi, kapitalizmin, tekelci egemenlik sisteminin eleştirisinden, ekonomik politik, toplumsal baskının bütün biçimlerinin ve görüntülerinin açığa çıkarılıp teşhir edilmesinden, bu baskı kime uygulanırsa uygulansın, bu baskıya karşı çıkıp mücadele etmekten geçer.

Sosyal reformistlerle, ekonomistlerle marksist leninistler arasındaki en önemli fark burada ortaya çıkar. Onlar, ekonomik mücadelenin işçilerin, emekçi kitlelerin politik mücadeleye çekilmesinde en etkili araç olduğunu söylerler. İşçiler fabrikalardaki, işyerlerindeki koşulların düzeltilmesi için, daha iyi yaşam koşulları için, daha “insani” bir ücret alabilmek için uğraşmalı, sendikasız, sigortasız çalışmayı reddetmeli, mücadeleyi bu eksende sürdürmelidir. Zaten bu mücadelede yasalar, hükümet, kolluk güçleri onların karşısına çıkacak ve böylelikle işçi sınıfının ekonomik mücadelesi politik bir karakter kazanacaktır. Onlarca yıldan beri hep savunulan ve yapılan bu oldu. Sonuç, kamu emekçilerini bu rakamın dışında tutarak belirtelim, kaba taslak, 13 milyon işçiden sadece bir milyonunun sendikalı olduğu gerçeğidir. Peki bu neyi gösteriyor? İşçi sınıfının ekonomik mücadelesinin politikleştirilmesi yoluyla politik mücadeleye atıldığı mı, yoksa kendiliğinden mücadeleye tapınmayı mı? Üstelik bu kendiliğinden mücadele önünde secdeye kapanmak işçi sınıfının ekonomik mücadelesinde istediği sonucu bile engelliyor. Şimdi “Nasıl bir mücadele, na-

sıl bir politikleşme?” sorusunun zamanı.

Kürt ulusal hareketini konumuzun şimdilik dışında tutarak söyleyelim, Hrant Dink’in katledilmesinden hemen sonra 19 Ocak 2007’de İstanbul’un göbeğinde yerden biter gibi biten yüzbinler ekonomik mücadele mi veriyorlardı? 2007 1 Mayıs’ından itibaren bütün baskılara, yasaklara, devlet terörüne rağmen Taksim’e yürüyen, Taksim’i fetheden yüzbinler ve en son 2011 1 Mayıs’ında Taksim’e akan 1 milyonu aşkın kitle ekonomik mücadele mi veriyordu? Bütün bunlar ekonomik mücadelenin politikleştirilmesinin bir sonucu mu oldu? Elbette bu soruların hiçbirine olumlu cevap verilemez. Kitlelerin devlet terörüne, ırkçılığa, şovenizme, faşizme karşı müthiş bir kararlılıkla yürüttüğü bu mücadele, doğrudan politik mücadeleydi, politik özgürlüklerin kazanılması mücadelesiydi, yoksa sendika, sigorta mücadelesi değil.

Ekonomik mücadelenin politikleşmesine en güzel örnek, TEKEL işçilerinin Ankara’daki güçlü eylemi oldu. O da sendikalara rağmen, hatta yer yer sendikalara karşı verilen bir mücadele olarak yaşandı. TEKEL işçileri Ankara’nın göbeğinde kurdukları derme çatma çadırlarda aylar süren bir eylem gerçekleştirdiler. Gerek hükümetin ve kolluk güçlerinin tavrı, gerek TEKEL’in özelleştirilmesinden sonra onbinlerce işçinin 4-C kölelik sözleşmesini reddetmeleri, Ankara’da 78 gün süren bu eylemi daha baştan politik bir eylem düzeyine yükseltti. Sonuç ortada. Böylesine büyük kitle desteği alan, bütün toplumun yüreğini kazanan bu eylem, işçi sınıfının kendi doğrudan demokratik örgütlenmesi eliyle ve yine işçi sınıfının bağımsız devrimci sınıf politikaları temelinde yürütülemediği için, işçiler açısından somut bir kazanım elde edemedi bitti. Elbette, daha önce üzerinde durduğumuz gibi bir bilinç sıçraması yarattı, sınıflar mücadelesi açısından önemli sonuçları da oldu, ama TEKEL işçileri açısından öne sürülen talepler bakımından somut bir kazanımı olmadı.

Devrimci kitle patlamalarının yaşandığı bu süreçte aylarca süren bu eylem, niye somut bir kazanım elde edemedi? Sorunu sadece burjuva sendikalarının ayak oyunlarıyla, işçi önderlerinin yetersizliğiyle, işçilerin sınıf bilincinin yetersizliğiyle açıklamak yetmez. Bütün bunların etkisi var elbette. Ama asıl nedenlerden biri, devrimci hareketin, toplumun bütün sınıflarına, bütün emekçi kitlelere

gidememesi, eylemi salt Ankara'da, "çadırkent" ve civarıyla sınırlı tutması oldu. Oysa bu eylem bütün kentlere, işçi emekçi sınıfının yaşadığı bütün mahallelere yayılma potansiyeli taşıdığı gibi, bunun en rahat gerçekleştirilebileceği eylemlerden biriydi.

Bu eylemin salt ekonomik hedeflerle, işe dönüşle sınırlandırılmasını kırmak, politik ajitasyonun konusu yapmak zorunluydu (bu hiç yapılmadı demek haksızlık olur, ama yeterince yapılmadı) bu eylemi sadece 4-C ve işçilerin kazanılmış haklarıyla işe dönüşün propaganda ve ajitasyonu ile sınırlamak değil, asıl olarak işçi sınıfının iktidar hedefiyle bütünleştirmek, güncel devrimin örgütlenmesinin bir aracına dönüştürmek gerekiyordu. Ayrıca ekonomik temelli bu tür talepler, toplumsal politik yaşamın bir parçası olarak ele alınmazsa, hükümete yönelen bir reform talebinden öteye gidemez. Leninist parti, bu tür eylemlerin taleplerini toplumsal politik yaşamın bir parçası olarak ele almakla, buradaki emek sermaye asıl çelişmesini ve çatışmasını açığa çıkardığı gibi, devrimci durum koşullarında devrimin bir konusu olarak ele alınmalıdır. Bunu yapmakla, devrim reform arasındaki bağın leninistler tarafından nasıl ele alındığını da işçi sınıfına gösterebilir.

Kaldı ki tek tek hangi konuyu ele alırsak alalım, eğer sorun genel olandan kopararak ele alınırsa devrim ufkunu kaybedip reformlarda boğulmak kaçınılmaz olur. İşsizlik, özelleştirmeler, sendikal özgürlükler ya da toplumsal yaşamın diğer konuları, mesela dinsel-mezhepsel (Ermeniler, Süryaniler, Aleviler vb.) özgürlükler olsun, bunlardan herhangi birini ele alan bir propaganda ajitasyon faaliyeti, kaçınılmaz olarak bu sorunların maddi toplumsal boyutlarını da ele almak, bu baskının asıl nedeninin kapitalist özel mülkiyet ve sömürü olduğunu göstermek, buradan da asıl çözüme, yeni bir toplum mücadelesine bağlamak durumundadır. İşçi ve emekçi sınıfın giderek daha kitlesel biçimde eyleme geçtiği bugünkü koşullarda, kitlelerle bağ kurmak, ancak politik eğitimin ve politik teşhirin çok yönlü olarak gerçekleştirilmesiyle mümkün olabilir. Her sınıf ve katmanın kendi özgün talepleriyle harekete geçtiği bu koşullar altında çok yönlü politik teşhir, bütün bu kitlelerin eylemini ortak bir hedefte buluşturmak, kitlelerin doğru sloganlar etrafında toparlanmasını sağlamak ve zafere doğru yürüyüşlerinin önünü açmak için olmazsa olmaz koşuldur.

İşçi sınıfı, egemenlerin baskı ve saldırısı hangi sınıf veya katmanı hedef alırsa alsın, eğer bu baskı ve zora karşı çıkmazsa, tepki göstermezse, bunu kendi devrimci sınıf bakışı açısından ele alıp değerlendirmezse, burada gerçek bir sınıf bilincinden bahsedilemez.

Devrimci işçiler her somut olayda, her somut olguda toplumdaki diğer sınıf ve katmanların tutumlarını, entelektüel, moral, politik tepkilerini gözlemlemeyi öğrenemezlerse; bütün toplumsal sınıf ve katmanların yaşamının çok yönlü bir çözülmesini gerçekleştiremezlerse ve elbette bunları diyalektik materyalist yöntemle yapmayı başaramazlarsa, burada gerçek bir sınıf bilincinden bahsedilemez. İşçi sınıfının dikkatini, gözlem yeteneğini ve hatta bilincini asıl olarak kendisi üzerinde, yani proletarya üzerinde yoğunlaştırmak, işçi sınıfına ve işçi sınıfının kurtuluş davasına yapılabilecek büyük bir kötülüktür. Çünkü işçi sınıfının kendi kendisini tanıması, modern kapitalist toplumun bütün sınıf ve katmanlarının çok yönlü hareketi içinde edindiği kendi deneyimi olmadan, politik yaşama dair kendi deneyimiyle edindiği düşünceleri olmadan mümkün değildir. Sınıf bilincine sahip her bir işçinin, her leninistin mutlaka toplumun diğer sınıflarının tavır ve davranışlarına dair; bir kapitalistin, bir din görevlisinin, bir küçük esnafın, üst düzey bir devlet memurunun, polisin, öğrencinin, hatta bir fahişenin hakkında açık, net bir fikri olmalıdır. Bütün bu toplumsal katmanlardan bireylerin kendi sınıfsal konumlarına, ekonomik, politik tutum ve davranışlarına bağlı olan güçlü ve zayıf yanlarını bilmeli; ekonomiyle doğrudan bağlantılı olan kendi bencil çıkarlarını ve amaçlarını görmeli, toplumsal konumlarının barındırdığı bütün safasalarına ve önyargılarına bağlı olarak, onların kendi toplumsal çıkarlarını nasıl ifade ettiklerini anlamalıdır. Bütün bunlar sadece kitaplardan teorik olarak elde edilmez. Teoriden ziyade sınıf bilinçli her işçinin, her leninistin bizzat kendi deneyim ve gözlemleriyle edinebileceği yeteneklerdir bunlar.

Sokağa çıkan işçilere, kamu emekçilerine, öğrencilere, siyanür madenlerine, HES'lere karşı yaşam alanları savunan köylülere, nükleer santrallere vb. karşı çıkan çevrecilere, gecekonducularının yıkılmasına karşı çıkan emekçi mahallelerindeki yoksul halka, okullarının, evlerinin önündeki trafik kazası cinayetlerine tepki gösteren bir yaya geçidi yapılması için yol kesen, gösteri yapan halka coplarla, sopalarla, gaz bombalarıyla, panzerlerle saldırıp vahşet uygulayan polis karşısında işçi sınıfı neden gereken tepkiyi göstermiyor? Kürt kentlerinde, köylerinde, hatta metropollerin varoşlarında evlere varana kadar gaz bombaları atan, beşikteki bebeği bile gaza boğup öldüren, büyük bir askeri güç kullanarak Kürt halkına vahşice saldırılar düzenleyen faşist devletin yaptıkları karşısında işçi sınıfı neden hala gereken tepkiyi vermiyor? Doğrusunu söylemek gerekirse bütün bu olaylar karşısında politik teşhirin yeterince

hızlı, çarpıcı ve etkin olarak yapılmamasından ya da bir başka söylemle, leninistlerin, sınıf bilinçli işçilerin kitle hareketinin hızına yetişememesinden, onlara yeterli ve doğru önderlik yapmak bir yana, çoğu kez kitle hareketinin peşinden sürüklenmesinden kaynaklanıyor. Che'nin dediği gibi, kime atılırsa atılsın, atılan tokadın acısını kendi yanağında duymayan birisi devrimci olamaz. Modern kapitalist toplumun ve tarihin en devrimci sınıfı olan işçi sınıfı bu vahşete, bu baskıya, bu teröre seyirci kalıyorsa eğer, bu, leninistlerin işçi sınıfıyla yeterli bağı olmadığından, işçi sınıfı üzerindeki etkisinin yeterince yaygın olmasından, politik teşhir, eğitim, propaganda ve ajitasyon faaliyetinin yeterinden daha az olmasındandır.

Toplumsal koşullara bağlı olarak politik faaliyetin kendi mantığı vardır. Hepimizin zaman zaman dile getirdiği gibi, toplumda müthiş bir öfke birikimi var. Bu öfke yer yer zaman zaman kontrolsüz patlamalarla kendisini açığa vurabiliyor. Bu, Leninistlerin, sınıf bilinçli işçilerin bu öfkeyi, öfke derecıklarını, tek ve doğru bir mecrada birleştirip güçlü ve yıkıcı bir ırmak gibi bugünkü tekeli kapitalizme ve onun egemenlik aygıtı faşist devlete yöneltmediklerinin bariz bir göstergesidir.

Burada işçi sınıfına nasıl gitmeli sorusunu tekrarlayarak cevap verelim: Politik teşhir faaliyetini politik eğitim faaliyetini, propaganda ve ajitasyon faaliyetini artırarak. Ama burada bir şeyin altını yeniden çizelim; sadece işçi sınıfına değil, toplumun bütün sınıfları arasına gitmeli, çok yönlü bir teşhir faaliyeti sürdürülmelidir. Bunu biraz daha açarsak; mahallelerde olsun, işyerlerinde olsun, işçilerle ilişkilerde, onların yaşam koşullarından, fabrikalarda, atölyelerde karşılaştıkları baskılardan, ağır çalışma koşullarından, uzun iş saatlerinden ücretlerin azlığından, nasıl sömürüldüklerinden vb. konulardan konuşmak yetmez. Evet bunlar da konuşulmalı. Ama bütün bunların bizzat işçilerin kendi yaşamı olduğu, bütün bunları zaten bildikleri unutulmadan. Leninistlerin işçilerle ilişkilerinde kendilerini bu konularda sınırlandırmaları, kendi kendilerini darlaştırmaları, ellerini kollarını bağlamaları, bir sendika örgütçüsü, bir ekonomist düzeyine düşürmeleri demektir. İşçilerle ilişkilerde devrimci mücadeleyi sınıf mücadelesini, bu mücadelenin ve hareketin tarihini; sınıfların ortadan kaldırılmasının gerekliliğini anlatmak gerekir. Ezilen uluslara ve ulusal topluluklara, Alevi, Ermeni, Süryani vb. dinsel, mezhepsel topluluklara yapılanları, öğrencilere, devrimci tutsaklara, kadınlara yapılanları yani bütün ezilen emekçi sınıfı ve katmanlara yapılanları; zulmü, baskıyı, faşist

saldırıları, vahşeti, devlet terörünü çok yönlü teşhir etmeden; emperyalizmi; kapitalizmi, faşizmi, şovenizmi, ırkçılığı velhasıl sermayenin egemenliğini sürdürülebilmek için nasıl bir iç savaş sürdürdüğünü; yönetemeyip savaştığını, bunun dış bağlantılarını ve koşullarını; sermayenin dünya egemenliğini; bu hegemonyanın çöküşünü ve sonuçlarını vb. anlatmadan, kavratmadan işçileri, politik özgürlüklerin kazanılması mücadelesine, politik mücadeleye kazanmak, onları politik eğitimden geçirmek mümkün değildir.

Burjuva sınıfın ve burjuva devletin bu çok yönlü saldırılarını, bunlar arasındaki bağlantıyı ve bütün bunların amacını anlatmadan kapitalizmin teşhiri yapılamaz. Ayrıca “sosyalist inançlarını ve demokratik taleplerini tüm dünyanın gözü önünde açıklamak için” (*) Leninistler hiçbir fırsatı kaçırmamalıdır. Her leninist sadece işçilere değil, toplumun bütün ezilenlerine, emekçi sınıflara, ezilen ulus ve ulusal topluluklara gitmek ve bunları açıklamakla yükümlüdür.

İşçi sınıfının örgütsüzlüğünden, mücadelede ağır basan yanın kendiliğinden mücadele olduğundan bahsetmek yetmez. Her Leninist, sürece etkin olarak müdahale etmelidir. Her Leninist propaganda ve ajitasyonu sürdürmek, proletaryanın örgütlenmesinde ona yardım etmek zorundadır. Bir yandan işçi sınıfı ve diğer emekçi kitlelerin en geniş en demokratik örgütlenmesi olan komite ve konseylerde örgütlenmelerini teşvik ederken, bir yandan da en ileri unsurları proletaryanın devrimci sınıf partisi saflarına kazanmak için elinden gelen her çabayı göstermekle yükümlüdür. Unutulmamalıdır ki, toplumda yaşanan hiçbir olay işçi sınıfının ilgi alanı dışındadır. Ya doğrudan işçi sınıfının kendi yaşamıyla ya da toplumdaki bütün devrim güçlerinin öncüsü olarak işçi sınıfıyla bağlantılı olmayan hiçbir toplumsal olay yoktur, olamaz. Bu nedenle toplumsal yaşamın bütün olguları ve bütün olayları propaganda, ajitasyon, politik eğitim, politik teşhir ve örgütlenme faaliyetinin konusudur.

Burada gözden hiçbir şekilde kaçırılması gereken husus, devrim, demokrasi ve proletaryanın buradaki rolüdür. Emperyalizmin yeni evresinde uygulanan tam ilhak politikaları kapitalizmin kendi işleyişinde zaten var olan geniş kitlelerin mülksüzleştirilmesini daha da yoğunlaştırıp kır ve kent küçük burjuvazisini küçük mülk sahiplerini büyük bir hızla mülksüzleştirip devrim saflarına doğru itiyor. Emperyalist tam ilhak, nüfusun büyük çoğunluğunu giderek artan oranda burjuva sınıfı ve bu sınıfın egemenlik aygıtı olan faşist devletle karşı karşıya getiriyor. Bu koşullarda

proletarya demokratik halk devrimini gerçekleştirecek, demokratik halk iktidarını kurmak amacıyla hiç vakit kaybetmeksizin harekete geçmelidir. Bu cümleden hareketle, proletarya, kendisi dışında teknelci burjuva sınıfı, teknelci kapitalizmle ve bu sınıfın egemenlik sistemiyle sorunu olan bütün toplumsal sınıfları, katmanları, ezilen ulus ve ulusal toplulukları kendi hegemonyası altında birleştirip bu egemenliğe son vermek amacıyla kolları sıvayıp işe girişmelidir.

Şimdi sormak gerekiyor: Proletaryanın öncü müfrezesi olan Leninist Parti'nin bunu yapabilecek, propaganda ve ajitasyonu toplumun bütün emekçi sınıflarına, ezilen ulus ve ulusal topluluklara, diğer katmanlara ve sınıflara götürebilecek gücü var mı? Aslında bu sorunun cevabını verdik sayılır. Devrimci kitle patlamalarının yaşandığı, devrimin kendi kitleleriyle bulunduğu bugünkü koşullarda hareket her gün artan miktarda insan katılmakta çeşitli sınıf ve katmanlardan milyonlarca insan bizzat sermaye tarafından devrim saflarına doğru itilmekte, bütün bu kitlelerin en ileri kesimleri, özellikle de gençlik büyük bir hızla devrim saflarına katılmaktadır. Şimdi Leninist Parti'nin en temel sorunu bütün bu güçlerden yararlanabilmekte, harekete katılmak isteyen herkese yapabileceği uygun bir görev vermeyi başarabilmektedir.

Yaşamın her alanında burjuva devlet mekanizmasının çeşitli kurumları da dahil, her yerde insanlara ihtiyaç var. Bu insanlar proletaryaya, ezilen ulus ve ulusal topluluklara, emekçi yığınlar devlet kendi ilişkileri ve işleyişi dahil her konuda yeni yeni bilgiler verebilirler. Leninistlerin politik teşhir, propaganda, ajitasyon ve örgütlenme faaliyetleri yanında doğrudan politik eylemlerinde de bu tür bilgilere ihtiyacı olduğu bilinen bir olgu. Toplumun bütün sınıfları içinde faaliyet yürütenin, bugün daha çok olanakları var. Hareketin gelişimi, her sınıftan insanı etkisi altına alıyor. Kimilerinde nefret duygusu uyandırırken, kimilerinde hoşnutsuzluk yaratıyor, kimilerinde yeni yeni umutlar doğmaya başlıyor, kimileri faşist devletin yıkılacağına olan inancını pekiştiriyor, kimilerinde devrimci harekete destek olma hatta doğrudan katılma isteği duyabiliyor. İşte şimdi Leninist Parti bu koşullardan en iyi biçimde yararlanmayı, harekete katılmak isteyen her insana, koşullarına ve konumuna uygun bir iş vermeyi başarabilecek midir? Evet, Leninist Parti bunu başarmalıdır.

Fabrikalardaki, işyerlerindeki kötü koşulların teşhiri, tek tek burjuvalara karşı savaş ilan etmektir diyordu Lenin. Tıpkı bunun gibi, teknelci kapitalizmin ekonomik, politik teşhi-riye teknelci kapitalist egemenliğe faşist dev-

lete karşı bir savaş ilanıdır. Burada politik teşhir ne denli geniş ve etkin olursa, bu savaşa katılacak insanlar üzerinde de etkisi o kadar güçlü olacaktır. Onları hem maddi hem de moral açıdan daha güçlü kılacaktır. Bunun yanında politik teşhir, burjuva cepheyi dağıtmanın, burjuva cephedeki yarılmayı, parçalanmayı derinleştirmenin ve daha geniş kitlelerde burjuva sınıfa, teknelci faşist devlete duyulan güvensizlik ve nefretin güçlenmesi sonucunu verecektir.

Bugün artık politik teşhir, propaganda ve ajitasyonu bütün toplumsal kesimler arasında yaymadan etkin olmaktan söz edilemez. Ama burada bir şey daha var. Leninistler politik faaliyetlerini bütün halk kesimleri içinde sürdürdüklerinde, hareketin proleter sınıf karakteri bundan etkilenmeyecek mi? Bu soruya doğru bir yanıt vermeyenler, kendilerini “halk” hareketi, “ezilenler” hareketi gibi proleter sınıf karakteri dışında bir yerde tanımlamaya başlayalı çok oldu. Öncelikle, hareketin proleter sınıf karakteri, bu faaliyetin bizzat proletaryanın devrimci sınıf partisi tarafından sürdürülmesiyle bellidir. Leninist Parti, bu çok yönlü faaliyeti sürdürürken, bütün emekçi sınıflar, ezilen ulus ve ulusal topluluklar adına ve onlarla birlikte teknelci sermayeye ve faşist devlete karşı verilen bu mücadelede, proletaryanın politik bağımsızlığını koruyarak proleter kitlelerin devrimci eğitimini sürdürmesinde, bu devrimci eğitimle işçi sınıfının mücadelesini birleştirmeyi başarabilmesinde ifadesini bulur. Ayrıca bunlara ek olarak her geçen gün daha çok insanı harekete geçmeye zorlayan, devrim saflarına doğru iten sermayeye dayalı bu sömürücü sisteme karşı mücadeleye girişen büyük kitlelerin kendiliğinden hareketiyle proleter devrimci hareket arasında gereken bağları kurmakta ve geniş halk kesimlerine öncülük etmekte ifadesini bulacaktır.

Bu zorlu görevleri başarabilmek için Leninist Parti, toplumsal ve politik yaşamın bütün alanlarına ve bütün sorunlarına karşı tavır geliştirmelidir. Böylece zaten toplumun bütün kesimlerinde biriken hoşnutsuzluğun, öfkenin, biriken patlayıcıların kendiliğinden bir hareketle heba olmasının önüne geçebilir, proletaryanın politik bilincini ve politik eylemini geliştirerek, bütün diğer emekçi sınıfları, ezilen ulus ve ulusal toplulukları kendi hegemonyasına alarak birleşik devrime önderlik edebilir.

Şimdi yarınları kazanmak bu görevlerin ne kadar başarılabilirliğine bağlı olacaktır.

* Lenin, Seçme Eserler, Cilt 2, Sf.107, İnter Yayınları, 1. Basım.

KONTROLDEN ÇIKMIŞ EKONOMİ

2011 yılının ilk dört ayında, Türkiye ekonomisinin %11 büyümeyle dünya şampiyonu olmasına kimse şaşırmadı. Hele ki, bu büyümenin iç kaynaklara ve iç tüketime değil, dış kaynaklara ve tüketime dayandırıldığını bilenler için. Financial Times'ın yazdığı gibi: "Kimse bu başarı için şampanyaya patlatmıyor."

Öte yandan, bir kenara not etmemiz gereken önemli bir olgu var. Metal-petrokimya ve demir-çelik gibi en temel sanayi kollarında işçiler, ardi ardına eylemlere giriştiler, bazıları daha greve çıkmadan yüksek ücret zamları aldılar. Hâlbuki iki sene önce, ekonomik yıkım dalgalarının ortasında aynı işçiler ücretlerde ciddi indirimler yaratan anlaşmalara seslerini çıkartmadılar. Kriz, işçinin en büyük korkusuna, işsizlik tehdidinde boyun eğmesine yol açıyor, özellikle işçi sınıfı örgütsüzse... Sınıf örgütlüyse, kriz dönemleri isyanın gerekçesi oluyor, tıpkı bugün Yunanistan'da yaşandığı gibi. İşsizlik korkusu biraz yatıştırdığında ise sınıf, kayıplarını geri almak için daha cesaretli, cüretli oluyor. Bu konuya işaret ettikten sonra işçilere, bugünkü güdük kazanımların kısa ömürlü olacağını, ekonominin yapısal krizinin her şeyi tersine çevirecek dinamikleri içinde barındırdığını açıklamakta sonsuz yarar var.

Manik-Depresif Ekonomiler

Gerçekten de, Türkiye gibi, bağımlılığın tam ilhaka dönüştüğü ülkelerde yakalanan büyüme rakamları, düşülecek uçurumun derinliğini ifade eder hale geldi. Ne kadar büyüdüyse, düşüş o denli sert olacak demektir. Bağımlı ülkelerin pek çoğunun kaçınmadığı bir kaderdir bu.

Ekonomilerin yükselişi gibi, düşüşleri de, giderek daha dik bir çizgi ile ifade ediliyor, dalga boyu yükseliyor, kriz aralıkları sıklaşıyor. Birkaç yıl üst üste yakalanan büyüme eğrisi, hemen sonra, oldukça kısa sürede olup biten bir düşüş halini alıyor. Ve salınma, her seferinde bir öncekinden daha büyük rakamlarla ifade ediliyor. Son yirmi yılda bu döngü, %5 gibi düşme-yükselme oranıyla başladı, sonraki döngü, %10'larda, bir önceki döngü de %20'lerde bir orana tanık oldu. Kopması beklenen ve şimdilerin adına şampanya patlatılamayan büyüme rekorları tarafından hazırlanan döngünün, en



sağlam görünen ekonomilerde bile ölümcül yaralar açabilecek bir düzey olan %30'larda seyredeceği bekleniyor. Ve bu felaketin tüm göstergeleri, daha şimdiden ortaya çıkmaya başladı.

Ekonomiye adeta manik-depresif ataklar yaşatan yapısal değişimler, Kemal Derviş ve ekibi tarafından hazırlanmıştı, AKP hükümeti o programı harfi harfine uyguladı. Söz konusu ekonomik yapı; ucuz ithal ürünlerle dolup taşan bir iç pazar, yüksek faiz ve şişirilmiş değerli TL'den nemalanmak için adeta akınlar üstüne akınlar düzenleyen sıcak parayla dönen bir kredi cümbüşü yarattı.

Ucuz ithal ürünlerin neredeyse gümrük duvarlarına toslamadan iç pazarı doldurması, sanayi üretiminin en kalabalık işçi sınıfına sahip sektörlerini tükenme noktasına getirdi. Türkiye, bir zamanlar ciddi bir kapasite yarattığı tekstilde, Uzakdoğu ülkelerinin pazarı haline geldi. İç pazarda 40-100 liraya satılan gömlek-pantolon, Çin-Bangladeş gibi ülkelere sadece 6 liraya geliyor. 25 liraya satılan tişörtün Moldova'dan gelişi sadece 1,5 lira. Sadece 2010 yılında doğrudan ithal edilen kumaş miktarı 2,2 milyar metre. Bunun karşılığında içerde 400 kumaş fabrikası buhar oldu. Sadece kumaşta değil, iplik üretiminde de pek "hazin" hikâyeler anlatıyor patronlar.

Tekstile benzer şekilde, tüm diğer sanayi dallarında ucuz ithal mal kullanımı olağanüstü düzeye çıktı. İthal ara-ürüne bağımlılığın, %70 ile %90 arasında değiştiği onlarca sektör var. Ve bu, ara malı ithalattı, geçen yıla göre %40 artış anlamına geliyor. İthalattaki bu büyük artış, iç üretimde hızlanan bir yıkımdan başka bir anlama gelmiyor.

Değirmenin Suyu

Peki, ama ithalat için parayı nerden buluyor Türkiye? Borçlanıyor, hem de az buz düzeyde değil. Cari açık yıllık 80 milyar dolar düzeyine adeta sıçradı. Başka herhangi bir ekonomide bu rakam, alarm zilleri çaldırır. Şimdilik emperyalist dünya, bu muazzam cari açığa sessiz kalıyor. Bir nedeni politik: Dört bir yanı devrimler ve isyanlarla çevrilen Türkiye, emperyalist dünyadan akan sıcak parayla fonlanıyor, devrim ateşi üzerine itfaiye hortumuyla para fişkırtılıyor.

Diğer nedeni ise ekonomik. ABD, Japonya ve AB gibi dünyaya para pompalayan merkezlerde faizler neredeyse sıfır düzeyinde. Türkiye'de ise %9. Sırf bu faiz için gelenlere, ekstradan kazançlar da yok değil. Türk Lirasının nispi değerindeki şişirme yükseliş, faiz kazancını katlıyor. Bir örnek verelim: Doların 1,5TL olduğu bir evrede Türkiye'ye giriş yapan 66 milyon dolar sıcak para, karşılığında 100 milyon lira satın alıyor. Bir dizi para işlemiyle TL'nin nispi değeri yükselip 1 dolar=1,25TL düzeyine gelince, aynı 100 milyon TL oluyor 80 milyon dolar. Havadan kazanılan para, neredeyse %25 kazanç. Böyle cennet vatan uğruna, hangi sıcak para olmaz ki feda?!

Faiz ve döviz kuru üzerinden işleyen finansal akış sayesinde Türkiye, muazzam cari açığını kapatabiliyor, yani üretmediğini tüketmeye devam ediyor. Bankalar adeta cep telefonu mesajına kredi dağıtıyor. Böylece, kısa sürede faiz ve döviz kuru farklarından yararlanmak için gelen para, bir de, kredi yolu ile ithal malların tüketiminde kullanılıyor. 2003 yılında dağıtılan tüketici kredilerinin toplamı sadece 8 milyon dolardı, şimdi ise 171 milyar dolarlık borçlarını da ekleyin. Neredeyse 300 milyar dolar, şu anki milli hasılanın %40'ı, üretmediğimiz ama yeniden ve yeniden borçlanarak tükettiğimiz kısım. İşte bu yüzden, %11'lik tarihi büyüme rekoruna şampanya patlatan yok. Aksine, bu denli hızlı çıkış, Türkiye ekonomisinin lastik top misali hızla sıçrayıp, aynı hızla çakılmasının dinamiklerini güçlendiriyor.

Yıkımı hareket halinde karşılamak

Bu ekonomik tablo, kendi özgün sınıf dengesini de yaratıyor. Ucuz ithal ürünlere boğulan pazarlar sayesinde, hiç olmazsa ça-

İşan kesimlerin gerçek ücretlerinde ciddi kayıpların yaşanması önleniyor. Böylece proletarya, kısır ücret kavgası yerine, daha geniş politik bir perspektiften hareket imkânı kazanıyor. Öte yandan, çöken iç üretimin yarattığı işsizlik, tersine göçü özendiriyor, kentlerde iş bulmaktan umudu kesenler, yarı aç yaşamın hüküm sürdüğü kırlara, köylere geri dönüyorlar. Kentlerin ve kırların küçük mülk sahipleri ise, şimdilik kolayca erişebildikleri krediler sayesinde, tüketimin sahte cennetinde yaşamaya ve AKP'nin kalabalık oy tabanını oluşturmaya devam edebiliyor.

Ama her çılgın partinin sonunda, korkunç başağrılarıyla uyanılan bir sabah vardır. Aşırı yük borcunun, ekonomi tarafından daha fazla taşınmayacağı o noktaya doğru hızla ilerliyoruz, bu konuda emperyalist sermaye sözcülerinin uyarıları gittikçe sertleşiyor, yoğunlaşıyor. Borç verenler, geri alamayacaklarına dair kuşkularını dile getirip, Türkiye'ye "cari açığı kapat" uyarısında bulunuyorlar. Zurnanın zırt dediği yer, tam da burası.

Nasıl kapanacak cari açık? Sanayi üretimi ithal girdilere öylesine bağımlı ki, bu konuda konulacak her kısıtlama, hem sanayi üretimini tıkar, hem de ucuz ithalat sayesinde biraz olsun nefes alan milyonlarca emekçiyi, bir anda açlık sınırının altına iter. İşin aslı, ekonomideki oldukça hassalaşan dengeleri kontrol altına alabilecek hiçbir araç, hiçbir yöntem kalmadı hükümetin elinde, nereye dikiş atsalar, bir başka taraftan patlıyor. Bu yüzden, bu gidişe müdahale edemiyor, dokunamıyorlar bile. Aşırı yüklü ve kontrolden çıkmış bir kamyon, son gaz uçuruma yaklaşırken, ne fren tutuyor ne balata.

O uçuruma tam olarak ne zaman varılacak, bilinmez. Sadece, 2001 krizini hazırlayan dengesizliklerden kat kat büyük sorunlarla karşı karşıya olunduğunu ve yıkımın da aynı derecede şiddetli olacağını öngörebiliriz.

Bu durumda, krizin şok dalgaları geldiğinde, proletaryanın harekete geçmesinin, işsizlik korkusu ağır bastığı için, daha zorluk taşıyacağı hesaba katılmalıdır. Bu yüzden proletaryanın bu şok dalgalarından sonra değil, önce harekete geçmiş olmasının önemi büyük. Büyüme rakamlarının verdiği cesaretle, bugünlerde daha bir özgüvenli ve harekete geçen proletarya, mücadelesini daha ileri noktalara taşımaktadır. Bu kez proletarya, devrimin zaferini kazanmak için, sınıf ilişkilerini ve ittifaklarını hazır bulacaktır. Muhtemelen, borca batmış milyonlarca küçük mülk sahibinin öfkesi, gücünü göklere çıkartan AKP'yi yere çalacaktır. Özgürlük yolunda kararlılıkla ilerleyen Kürt halkı da, proletaryanın iktidar mücadelesinin en yakın müttefiki olacaktır.

Bütün mesele, krizin şok dalgalarını, sınıfın hareket halinde ve eylem alanlarında karşılamasıdır. Proletaryayı bu yönde aydınlatmak, cesaretlendirmek, politik şiarlarla donatmak, her zaman olduğu gibi, sadece Leninistlerin omuzundadır. □

Libya Temas Grubunu Protesto

40 ülkeyi aşkın üyesi bulunan Libya Temas Grubu, 15 Temmuz'da Türkiye'de İstanbul Çırağan Otel'de bir araya gelerek, Libya üzerinde uyguladıkları askeri ve politik ilhakı tartıştılar. Dışarıda ise devrimciler, Libya halkı ve diğer halklar üzerinde uygulanan emperyalist müdahaleyi protesto etmek için Beşiktaş İskele Meydanı'nda toplandılar.

Nato ve Füze Kalkanı Karşıtı Birliğin çağrısı ile organize edilen eylemlerinde Mücadele Birliği Platformu'nun da olduğu bir çok devrimci yapı ve sendika destek verdi. 15 Temmuz günü İskele Meydanı'nda toplanan kitle, saat 12.30'da Barbaros Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti. Fakat burada polislin barikatıyla karşı karşıya kaldı. Bir süre temsilciler ve polisler arasında tartışma yaşandı. Bir sonuç alınamayınca kitle yürüyüş yönünü Heykel Parkı'na doğru kaydırıldı. Burada bir basın açıklaması yapıldı.

Nato ve Füze Kalkanı Karşıtı Birliğin ortak basın metnini okuyan Veysel Şahin; "Libya, emperyalistler tarafından alçakça, fütursuzca bombalanıyor. Geride kaç kişinin öldüğüne, kentlerin nasıl yerle bir olduğuna aldırmadan, her geçen gün daha fazla sayıda savaş uçağıyla bombalanıyor. Katiller bellidir. Başta ABD olmak üzere tüm emperyalistler, Libya halkının katilidir! Libya Temas gurubu adı altında ABD'nin güdümünde bir araya gelen 40'ı aşkın ülke, şu an İstanbul'da Libya'nın 'kaderini' tartışıyorlar! Tartıştıkları Libya'nın nasıl işgal edileceği, Libya petrolünün nasıl gasp edileceği ve işbirlikçi- uşak bir iktidarın nasıl kurulacağıdır" dedi.

Şahin; Libya halkının nasıl yönetilmek istiyorsa öyle yönetilmesi gerektiğini, Libya halkının kendi kaderini tayin etmesi gerektiğini vurguladı. Yapılan basın açıklamasının ardından kitle dağıldı. Kitle dağılırken birkaç sivil polis dağılan gençlere müdahale etmeye kalkınca bir gerginlik yaşandı. Bazı provokatör sivil polisler fiziksel müdahale etmeye çalıştıysa da, kitle tarafından tartaklanarak uzaklaştırıldı. □



PTT İŞÇİLERİ EYLEMDE

PTT İşçileri Büyük Postane Önünde



PTT Topkapı AVPİM işletmesinde çalışırken sözleşmelerinin bittiği gerekçesiyle işten atılan taşeron işçiler Rıza Soylu ve Cafer Kalağ 5 Ocak 2011 tarihinde işyeri önünde başlattıkları eylemlerinin 6 ayını geride bıraktılar. Bu 6 aylık süreç içerisinde işlerine geri dönmek ve taşeron çalışma sisteminin ortadan kaldırılması için çeşitli eylemler gerçekleştirdiler. Bu eylemlerden biri de yine Sirkeci PTT önünde yapıldı.

7 Temmuz 2011 Perşembe günü saat 11.30'da Sirkeci Tramvay Durağında "Haklarımız ve Geleceğimiz İçin Direniyoruz, İşimizi Geri İstiyoruz- İşten Atılan PTT Taşeron İşçileri" pankartı açan PTT işçileri, "İşimizi Geri İstiyoruz", "Taşeron İşçisi Köle Değildir", "PTT İşçisi Köle Değildir", "Kahrolsun Kölelik Düzeni", "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz" sloganları atarak Sirkeci Büyük Postane önüne geldiler.

PTT işçilerinin eylemine Mücadele Birliği Platformu, BDSP, Topkapı İşçi Derneği ve direnişteki Legrand işçileri de katılarak destek verdi.

Sirkeci Büyük Postane önüne gelindiğinde PTT işçisi Rıza Soylu "Bizler işten atıldığımız için 182 gündür PTT'deki zulme karşı direnen taşeron işçileriz. Bu süre boyunca sesimizi duyurmak için bir dizi eylem ve etkinlik yaptık fakat PTT yönetimi bir türlü sesimizi duymadı. Bizler sesimizi duyurabilmek için tekrar bir dizi eylem planı içerisindeyiz. Şu andan itibaren burada PTT Genel Merkezi önünde oturma eylemimizi başlatacağız ve yarın saat 13.00'e kadar çadırımızı kurarak 24 saatlik oturma eylemi gerçekleştireceğiz. Yani çadırımız buraya taşınmış olacağız. Pazar akşamı ise Ankara'ya hareket edeceğiz ve PTT Genel Müdürlüğü önünde çadırımızı kuracağız ve bir günlük oturma eylemi yapacağız. Eğer oradan bir sonuç alamazsak ertesi gün meclise giderek oradaki siyasi partilerle görüşme yapmaya çalışacağız, eğer bir sonuç alamazsak orada da bir günlük oturma eylemi gerçekleştireceğiz" diyerek eylem sürecini aktardı. Konuşmanın ardından "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz" sloganı atıldı.

Ardından PTT işçisi Cafer Kalağ söz alarak 6 aylık direniş sürecini geride bıraktıklarını, keyfi ve kuralsız çalışmanın kural haline geldiği PTT'de işten atılan ilk işçiler olmadıklarını ama böylesine karalı bir direnişin PTT'de ilk kez yaşandığını, bunun PTT yönetimine iyi bir cevap olduğunu ve adım atarken bir kez daha düşünmek durumunda kaldıklarını belirtti. Eylem başladıktan sonra PTT'de çalışan taşeron arkadaşlarının bir kısım hak gasplarının giderilmesinin sağlandığını, keyfi işten çıkarmalara son vermek zorunda kaldığını ve yıllık izin hakkı verilmeyen arkadaşlarının bu sene bu haklarını kullanmaya başladıklarını da belirten Kalağ, şefler ve yöneticilerin taşeron işçilere karşı sert tutumlarını yumuşatmak zorunda kaldıklarına vurgu yaptı.

Taleplerinin işlerinin iade edilmesi ve taşeron uygulamasının sonlandırılması ve tüm işçilerin kadroya alınmasını içerdiğini belirten PTT işçisi, hiçbir hakkın durduk yere verilmeyeceğini ve bir mücadelenin ürünü olarak kazanıldığını da çok iyi bildiklerini ifade ederek direniş sürecinde bir çok saldırı ve zorlukla da karşı karşıya kaldıklarını hatırlattı.

Yaşadıkları hiçbir saldırı, baskı ve karalama politikalarının onları mücadeleden vazgeçiremediğini de belirten Kalağ, karşı karşıya kaldıkları her saldırı karşısında direnişlerini güçlendirerek eylemlerini arttıracaklarını söyledi.

Seslerini duyurmak için bugün burada olduklarını ve Pazartesi günü ise PTT Genel Müdürlüğü önünde ve Salı günü de TBMM önünde bir günlük oturma eylemi yapacaklarını duyuran PTT işçisi, oturma eylemlerinde bir kere daha taşeron çalışmanın yasaklanması ve tüm taşeron işçilerin kadroya alınması, işe iadelerinin yapılması taleplerini yükselteceklerini belirtti ve Ankara'daki eylem planını açıkladı.

Konuşmanın ardından PTT işçilerinin işe iadesini talep eden sloganlar atılarak çadırın kurulmasına geçildi. PTT işçilerine desteğe gelen Mücadele Birliği Platformu, BDSP, Topkapı İşçi Derneği ve Legrand işçileri hep birlikte "Kölece Çalışma Yaşam Koşullarına Hayır - Direnişçi PTT Taşeron İşçileri" yazılı pankartını Sirkeci Postanesi önüne asarak çadırı kurdular. Ardından "Direnişimizin 182. Günü" yazılı bir döviz de hazırlanarak 24 saat sürecek oturma eylemine başladılar.

PTT taşeron işçileri önümüzdeki süreçte işe iadeleri ve taşeron çalışma sisteminin kaldırılması talepleriyle yapacakları eylemlerine tüm işçi ve emek dostlarını destek vermeye davet ediyorlar

Ankara PTT Genel Müdürlüğü Önünde

PTT'de çalışırken işten atılan 3 taşeron işçi, eylemlerinin 186. gününde Ankara'ya gelerek PTT Genel Müdürlüğü önünde oturma eylemine başladı.

11 Temmuz günü "Taşeron İşçileri Kadroya Alınsın", "İşimizi Geri İstiyoruz" pankartları açan işçiler, eylemlerini ertesi gün de TBMM önünde sürdürecektir.

Basın açıklaması yapan işçilerden Cafer Kalağ, 168 gündür PTT Topkapı Bölge Müdürlüğü önünde eylemde olduklarını hatırlatarak, hak gaspları sona erinceye ve geri işe alınmaya kadar eylemlerini sürdürecektirini söyledi.



Yoğun sivil ve çevik kuvvet ablukası altında gerçekleşen eylemde “böylesine kararlı bir direnişinin PTT’de ilk olduğunu söyleyebiliriz. Milyonlarca

işçiyi açlığa, yoksulluğa mahkûm eden bu sömürü düzeninin çarklarına çomak sokmaya devam edeceğiz. 186 gündür direnişimizi görmezden gelenleri rahatsız etmeye devam edeceğiz. Yaşadığımız sorunlara ve saldırılara rağmen sürdürdüğümüz direnişimizin eylem biçimlerini farklılaştırarak sürdüreceğiz” denildi ve “İşimizi Geri İstiyoruz!”, “Taşeron İşçisi Köle Değildir!”, “Baskılar Bizi Yıldırılmaz!”, “Direne Direne Kazanacağız!”, “Yaşasın Onurlu Mücadelemiz!” sloganları atıldı.

Basın açıklamasının ardından polisler gelerek oturma eylemine izin vermeyeceklerini ve müdahale edeceklerini söyledi. Ancak kararlı olan işçiler, taleplerin yazılı olduğu pankartları yere sererek oturma eylemine başladılar.

Eylemin ilerleyen saatlerinde PTT yönetimiyle görüşme talep eden işçiler genel müdürün olmadığı bahanesiyle geri çevrildi.

Meclis Önünde Eylem Ve Saldırı

12 Temmuz Salı günü de işçiler TBMM önüne geldiler. “İşimizi Geri İstiyoruz” pankartı ile Meclisin Dikmen kapısı önüne gelen PTT işçilerinden Rıza Soylu, işten atılma ve direniş süreçlerini anlatan bir konuşma yaptı ve “Asıl sorumlular burada, taşeronluğu kaldıracığını vaadedenler de burada” dedi. Cafer Kalağ da okuduğu basın açıklamasında, “İşsizliğin yoğun olduğu ülkede işçiler taşeron şirketlerde çalıştırılmak zorunda bırakılıyor. İş seçmek gibi bir lüksümüz olmadığı için taşeron-kadro ayrımı yapmaksızın önümüze hangi iş gelirse o işte çalışmak zorunda bırakılıyor. Bunu fırsat bilen sermayedarlar ve onların vekilleri ise yasadışı çalışmayı bir kural haline getirip biz işçilere dayatıyorlar. Vekiller, mecliste bu denli rahat at koşturabilme cesaretini ise işçilerin, işsizlik

korkusu ve iş seçebilmek gibi bir seçeneği olmamasından alıyorlar. İLO sözleşmelerine aykırı olan bu çalışma sistemi, taşeronluk adı altında uygulanan bu sistem, insan onuruna aykırıdır. Tüm sosyal güvenceden yoksun, tamamıyla taşeron şirket patronunun iki dudağı arasında olan çalışma sistemi, tam bir sömürü sistemidir. Derhal meclisin harekete geçerek çalışma yaşamındaki bu zulme son vermesini ve tüm taşeron işçilerinin kadroya alınarak yaşam standartlarını yükseltmesini talep ediyoruz” dedi.

İşçiler ve destek için yanında olan devrimciler bir süre slogan atan attılar ve görüşmek için Meclis’e girmek istediler. Ancak “eylemcileri meclise almıyoruz” diyerek reddedildiler. İşçiler bunun üzerine polis ablukasında tutulan meclis önünde oturma eylemine başladılar.

“Eylemin yasadışı olduğunu derhal sonlandırılmaması halinde zorla müdahale edeceklerini ve hala eylemi bitirip alandan ayrılacaklarını” söyleyen polisleri ise işçiler “Gözaltılar, Tutuklamalar, Baskılar Bizi Yıldırılmaz!” sloganlarıyla karşıladılar. Çevik kuvvet ablukasına alınan 2 PTT işçisi ve destek için gelen 4 kişi darp edilerek gözaltına alındılar. Gözaltına alınırken işçiler “Baskılar Bizi Yıldırılmaz!”, “Katil Polis Hesap Verecek!” sloganları attılar.



PTT İşçileri Serbest Bırakıldı

PTT işçileri, 13 Temmuz günü sabah saatlerinde serbest bırakıldı. İşçiler ve onlarla birlikte gözaltına alınan 4 kişi, yol boyunca polis aracında işkenceye maruz kaldıklarını anlattılar, işkence raporu da belgeledi.

Sabah saatlerinde savcılığa çıkarılan işçiler verdikleri ifadenin ardından saat 10.30 civarında serbest bırakıldılar.

PTT işçileri İstanbul’a eylem alanına döndüklerinde ise çadırlarının polis ve özel güvenlik tarafından söküldüğünü, malzemelerine el konulduğunu gördü.

PTT işçileri, herşeye rağmen eylemlerine devam ediyor. □

Alevi Yol Derneği’nden Sivas Anması



3 Temmuz Pazar günü Ulukent Alevi Yol Kültür Derneği, 2 Temmuz 1993’te Sivas’ta yakılarak katledilen aydın, sanatçı ve yazarları andı.

Anma saat 20.30’da Egekent2’de meşaleli yürüyüşle başladı. Egekent2 ve Ulukent sokaklarını “Unutmadık Unutturmayacağız” yazılı pankartla dolaşan kitle “Sivas’ı Unutma Unutturma”, “Katil Devlet Hesap Verecek”, “Dün Maraş’ta Bugün Sivas’ta Çözüm Faşizme Karşı Savaşta” sloganları atarken, Sivas’ta katledilenlerin isimleri sayılarak “Yaşıyor” denildi.

Yürüyüş boyunca korteje katılımlar gerçekleşti. Yeni katılımla sloganlar daha gur bir şekilde atıldı. Egekent2’de başlayan

yürüyüş Ulukent pazar yerinde son buldu. Pazar yerinde Sivas’ta ölümsüzleşen 33 kişi için saygı duruşu yapıldı ve müzik dinletisi ile devam eden etkinlik, ilerleyen dakikalarda yerini tiyatro oyununa bıraktı.

Ayışığı Sanat Merkezinin desteği ile Alevi Yol Kültür Derneği Umuda Yolculuk Tiyatro Grubunun hazırladığı “Bir Uyanıştır Sivas” oyunu sergilendi. Oyundan sonra müzik dinletisi devam etti. Son olarak Sivas katliamını anlatan slayt gösterimi ile anma etkinliği sona erdi.

Yapılan anma etkinliğine Mücadele Birliği ve Ayışığı Sanat Merkezi destek verdi.

İzmir Mücadele Birliği

TARİHİ GÜNLER DEVİRİM YA

Tarihi günler yaşıyoruz!

Kürt halkı “demokratik özerklik”i ilan etti ve burjuva sınıf cephesinde kıyamet koptu. Bu Türkiye Cumhuriyetinin dayandığı tüm temellerin, tüm taşların yerinden oynamasıydı. Kürt halkı, ezilen bir ulus, ülkesi ilhak edilmiş bir ulus olarak ilk defa bir “statü” talep ediyor; etmekle kalmıyor bunu ilan ediyordu. Bu gerçekleşti ve artık hiçbir güç olup bitenleri yaşanmamış gibi sayma kudretine sahip değildir.

Tekelci sermaye sınıfı cephesi, ayak takımından devletin en tepe noktasına kadar hepsi büyük bir şaşkınlık, öfke, korku ve dehşete kapılmış bir ruh haliyle ayağa kalktı. Hiçbir itibarı kalmamış Meclis’in yeni Başkanı “herkes safını belirlesin” dedi. Cumhurbaşkanı, Kürt halkının temsilcilerini kastederek “herkes aklını başına toplasın” diye açıklama yaptı. Erdoğan “Bundan sonraki süreç çok daha farklı stratejilerle ve uygulamalarla kendini gösterecektir” sözleriyle tehditler yağdırdı. Düne kadar elleri birbirinin gırtlığına sarılmış olan burjuva partiler aniden kardeşleşti ve ortak bir bildiri ile “terörü lanetledi”ler.

Hiçbir itibarı kalmamış olan Meclis, son bir gayretle toplanıp ortak karar aldı. CHP, “iç savaş” diye bağırdı. MHP, “sınır ötesi operasyon” diye kükredi, AKP “görürsünüz gününüzü” diye sopa salladı. Gerici kitleyi sokağa salmayı denediler, şimdilik birkaç yüz kişiden başkasını harekete geçirebilmiş değiller.

Hükümet, tekelci sermaye sınıfı, burjuva basın, tekelci sermaye sınıfına binbir bağla bağlı yazarlar takımı, hepsi ama hepsi öfkelerinin nedeni olarak on üç askerin savaşta öldürülmüş olmasını gösterecekleri de asıl nedenin “özerklik” ilanı olduğu kesindir. Çünkü tekelci sermaye sınıfı ve faşist devlet, Kürt halkının bu tarihi adımında bir halkın “özerklik” elde etmesini değil, egemenliğinin sonunu görüyor.

Tekelci sermaye sınıfı ve faşist devlet cephesinden gelen tehditler havada uçurken Kürt halkı yoluna kararlılıkla devam e-

diyor. Tehditlere aldırıyor çünkü devletin olsun, hükümetin olsun bugüne kadar yaptıklarından daha ötesini yapacak ne hallerinin ne güçlerinin kaldığını görüyor. Güçler dengesi değişmiştir. Güçler dengesi, tekelci sermaye sınıfı ve faşist devlet aleyhine, Kürt halkı ve Türkiye emekçi sınıfları lehine değişmiştir.

Güçler dengesinin değişmesi yeni bir durum değil. Bu süreç bir süredir geliyordu. Mart ayından beri süren Kürt halkının ayaklanması, gerilla eylemleri, 1 Mayıs, Arap halklarının ayaklanması, Avrupa işçi sınıfının devrimci eylemlere, ayaklanmalara girişmesi, YÖK’e karşı gençlik eylemleri vb. tüm bunlar güçler dengesinin hızla değişmekte olduğunun işaretlerini veriyordu.

Perşembenin Gelişi

Bu tarihi dönemeç bir günde hazırlanmadı, toplum bu noktaya bir günde, bir eylemle gelmedi. Bu gün yaşananlar kırk yıllık mücadelenin, Denizlerden bu yana büyük bir cesaretle, büyük bedeller ödenerek, kendini feda ruhuyla yürütülen bir mücadelenin ürünüdür; sonucudur. “Denizler bu mücadelede yaşıyor” denmesi boşuna değildir, bunun bir tarihi anlamı vardır.

Kürt halkı bu noktaya savaşa savaşa geldi ve hem sonuç alabileceğini biliyor hem de artık sonuç almak istiyor. Kürt halkı bunun somut işaretlerini aylar öncesinde verdi. “Demokratik Özerklik” ilanı konusundaki ısrarı, bu konuda kendi politik temsilcileri üzerinde alttan yaptığı baskı, Konsey ve Meclis örgütlenmelerini il ve ilçelere yayması; bu örgüt biçimlerini bir iktidar organı olarak kullanması, sorunlarını devlet kurumlarına başvurarak değil ama bu örgütlenmeler eliyle çözmeye başlaması sözünü ettiğimiz somut işaretlerin başlıcalarıdır.

Genel Seçimlerden sonra ortaya çıkan durum, seçtiği temsilcilerin yargı organları devreye sokularak zindanda tutulması, diğer milletvekillerinin bu durumu protesto için Diyarbakır’da toplanması; ortaya “Kürdis-

tan Meclisi” görüntüsünün çıkması, “Demokratik Toplum Kongresi”nin merkezi bir iktidar organı olarak çalışması ve otoritesinin tüm Kürt halkı tarafından kabul edilmesi; tüm bunlar işlerin artık belli bir noktaya doğru olgunlaşmakta olduğunu gösteriyordu.

Bütün bunlara, hükümetin, ama özellikle de Başbakan Erdoğan’ın süreci hızlandıran inanılması güç derecedeki dar görüşlülüğünü de eklemek gerekir. Erdoğan, tam bir dar görüşlü olduğunu kanıtlamak istercesine, yukarıda çizdiğimiz somut durum ortadayken Kürt halkının seçtiği milletvekillerinin üzerine gitti, hakaret etti, aşağıladı. Onların “Kürt coğrafyasının kalbi” Diyarbakır’da toplanmasını, “araziye uyuyorlar” sözleriyle kendince alaya aldı; seçilmiş milletvekillerinin orada toplanmasının ne politik etkisini, ne politik sonuçlarını ne de Kürt halkının kararlılığını dikkate almayı bildi.

Oysa yüksek bir moral ve coşkuya sahip, kendine güvenen ve kazanacağına inanan, kazanacağını bilen Kürt halkı, seçtiği vekillerin zindanda tutulmasına, diğerlerinin hakarete uğratılmasına tahammül edemedi. Etmedi. Devletin baskıcı yaklaşım ve politikalarını bir kez daha gördükten sonra “kendi iktidar organı”, yani DTK üzerinde “demokratik özerklik” ilanı için baskıyı artırdı. Artık Çarşambadan sonrası Perşembe idi.

DTK, olağanüstü toplantı kararı aldı. 14 Temmuzda yapılan olağanüstü toplantıda “demokratik özerklik” kararı alındı ve ilan edildi. Olağanüstü toplantıdan bir gün öncesine denk gelecek şekilde gazeteler, Ankara’da “sürpriz” bir toplantı olacağını yazdılar. Cumhurbaşkanı, Başbakan ve Genelkurmay Başkanı program dışı bir toplantı yaptılar. Toplantıyla ilgili hiçbir açıklama yapılmadı. Ama bir gün sonra, 13 askerin ölümü ile sonuçlanan çatışma ve “demokratik özerklik ilanı”ndan sonra başbakanın yaptığı açıklama o toplantıyla ilgili ipuçlarını verdi. Başbakan “artık kimse bizden merhamet beklemesin” diyerek hem sözkonusu toplan-

ER YAŞANIYOR

AKLAŞIYOR

tının hem de devletin izleyeceği politikanın içeriği hakkında işaretleri vermiş oldu. Bundan sonrası tufan.

İtibarsız Parlamento

Bu tarihi adım karşısında karşı devrim cephesi, ayak takımından en tepe noktadaki kadrolara kadar hepsi dehşete kapılmış bir vaziyette tehditler yağdırmaya başladılar. Ama bunların boş tehditler olduğunu, en başta Kürt halkı biliyordu. Sermaye sınıfı moralsiz, dağınık, güçten düşmüş bir haldeydi.

Bu gerçeği görmemek için kör olmak lazımdı. Aradan bir buçuk ay geçmesine rağmen ne AKP ne de onun temsil ettiği tekelci sermaye sınıfı genel seçimlerde elde ettiklerini öne sürdükleri “zafer”in tadını çıkarabilmişlerdi. Duruma bakılırsa çıkaracakları da yok. Her gün ortaya çıkan yeni ve sarsıcı bir gelişme sevinçlerini kursaklarında bıraktı.

Ne hükümetin kurulması, ne hükümetin güvenoyu alması ne de hükümetin programını açıklaması toplumun ezici bir kesiminde en ufak bir ilgi uyandırmış değil. Kimsenin parlamentoya, muhalefet partilerine, AKP’ye dönüp baktığı yok. Toplumun gözü sokaklarda. Sanki daha dün denecek kadar kısa bir zaman öncesinde %50’lik bir oranla burjuva iktidara onay veren kendileri değilmiş gibi, yoksul, çalışan kitleler burjuva partileri parlamentoya gönderdikten hemen sonra yüzlerini tekrar sokağa çevirdiler.

Parlamento mu? Parlamentonun hiçbir itibarının, en ufak bir etkisinin kalmadığını artık herkes kabul ve teslim ediyor. Devletin tüm yetkilileri parlamentonun itibarını kurtarmak için büyük bir çaba içindeler. AKP’si, CHP’si, MHP’si, Cumhurbaşkanı, Meclis Başkanı, hepsi ama hepsi Meclis’in itibarını yükseltmek, onun bir çözüm platformu olduğuna toplumu inandırmak için olağanüstü çaba içindeler. Ama boşuna; ölü eşeğin tekmelenerek canlandırıldığı nerde görülmüş?

Parlamentonun geri kalan son itibar kırıntılarını sanki “seçilmiş” milletvekillerini sadece yasaları yorumlama “hakkı”na dayanarak zindanda tutan hâkimler ortadan kaldırmamış gibi, sanki Erdoğan, alay eden, dalga geçen sözleriyle CHP’yi ezerek, sanki CHP “yemin” etmeyerek aynı şeyi yapmamışlar gibi şimdi Meclis’in tek çözüm yeri olduğuna ve itibarını koruduğuna herkesi inandırmaya çalışıyorlar. Kim inanır ve itibarını yitirmiş bir Meclis’e kim yüzünü dönüp bakar!

Burjuva partiler tükenmiştir, kitleler nezdinde hiçbir inandırıcılıkları kalmamıştır. Bunların başında aldığı %50’lik oy oranına rağmen AKP geliyor. Burjuva partileri tüketen nedenlerin başında burjuva politikası geliyor. İstisnasız tüm burjuva partiler, kitlelere vaat ettikleriyle seçimlerden sonra izledikleri vaatlerinin tam tersi politikalar nedeniyle emekçi sınıfların gözünde güvenilmez, inanılmaz, tutarsız partiler olarak yer edinmişlerdir.

Devletin diğer kurumlarına gelince.. Ordudan Yargıya kadar bütün kurumlar dağınık, moralsiz, iş yapamaz halde. Kurumların başındaki kadrolar ne bilgi birikimi ne de başka bir yönden Kürt halkını ve emekçi sınıfları yönetebilecek, baskı altında tutabilecek yetkinlikte. Bunun en bariz örneği Yargı kurumudur.

Büyük Alt-Üst Oluşa Hazırlık Yapmak!

Kürt halkının kendi kaderini tayin yolunda attığı bu adımın önümüzdeki süreçte güç dengelerini devrim lehine daha da değiştireceğinden ve büyük alt-üst oluşlara yol açacağından kuşku duyulmamalı. Leninist Parti, “Demokratik Özerklik” konusundaki görüşlerini daha önce ifade etmiş ve bu çözüm biçiminin Kürt Ulusunun “ezilen ulus” konumunu ortadan kaldırmayacağını, Kürdistan’ın ilhakına son vermeyeceğini; aksine ezen ulusun konumunu pekiştireceğini açıkça belirtmişti.

Bununla birlikte, Kürt halkı “Demokratik Özerklik” adımının kendisini özgürlüğe,

kendi kaderini tayin hakkını elde etmeye daha çok yakınlaştıracaklarını düşünüyorsa burada Leninist Parti’nin politikası, görüşlerinden vazgeçmeden, Kürt halkının yanında yer almak olacaktır.

Şimdi bir pratik adımın on programa bedel olduğu; teorinin yaşamın içinde sınındığı bir süreçten geçiyoruz. Hazırlıklarımızı büyük devrim günlerine uygun şekilde yapmalıyız. Türkiye işçi sınıfını ve diğer emekçi sınıfları Kürt halkının yanında yer almak ve sermaye sınıfının egemenliğine son vermek için tarihsel girişimlerde bulunmaları gerektiği konusunda ikna etmek şimdi yamsalsal bir önem kazanmıştır.

Kürt halkı, özgürlük hakkı için büyük bir savaş veriyor. Bu savaş nesnel olarak sermaye sınıfının egemenliğine yöneliyor, onu dağıtıyor, güçten düşürüyor. Kürt halkının özgürlük savaşının bu nesnel karakteri Türkiye işçi sınıfı ve diğer emekçi sınıflarının kurtuluşunun yolunu da açıyor.

Devrimci işçi önderleri, sınıf bilinçli proleterler bu bilinçle hareket etmeli ve mücadeledeki yerlerini almalı. Devrim şimdi daha önce hiç olmadığı kadar yakın ve güncel. Leninist Parti bayrağı altında toplanmak, bu bayrak altında mücadele etmek zaferin yolunu açacaktır. Çünkü sadece Leninist Parti, işçi sınıfına, devrimci öncü işçilere, emekçi kitlelere devrim yolunu gösteriyor.

Büyük alt-üst oluşlara, büyük devrim günlerine hazır olmak bir taraftan Leninist Parti bayrağı altında toplanmak ise, diğer taraftan da mücadelenin gerektirdiği mücadele araçlarına, örgüt biçimlerine sahip olmaktır. Kürt halkı, Konsey ve Meclis örgütlenmelerini yaratarak bu konuda pratik yol gösterici oldu. Konsey, komite ve meclisler biçiminde örgütlenmek, gelecekteki mücadeleye bu araçlara sahip biçimde girmek zaferin güvencesi olacaktır.

Hazırlıklar için yitirilecek zaman yoktur. □

EYLEM GÜNLÜĞÜ

Taksim İlkoyardım'da Taşeron Karşı Eylem

Taksim İlkoyardım Hastanesi'nde taşeron şirket bünyesinde çalışan Devrimci Sağlık İş Sendikası işyeri temsilcisi Güllü Hanoğlu, işten çıkarıldı. Hanoğlu'nun işten atılması bir basın açıklamasıyla protesto edildi. 13 Temmuz günü hastane bahçesinde 200 kişinin katılımıyla yapılan eylem sonrası Güllü Hanoğlu, Başhekimlik binası önünde oturma eylemine başladı.

Taşeron şirket, işten çıkarma gerekçesi olarak Hanoğlu'nun "geçmişe ilişkin tüm haklarımdan vazgeçiyorum" ibaresini taşıyan taahhütnameyi imzalamamasını gösterdi.

Sekiz yıldır aynı işyerinde çalışan Hanoğlu sadece kendisi için değil hakları gasp edilen, kuralsızlığa, haksızlığa maruz kalan tüm çalışma arkadaşları için eyleme başladığını söyledi ve "İşten çıkartılmamın nedeni haklarıma sahip çıkmam, sendikalı olmam ve şirketin/hastane yönetiminin keyfi ve hukuksuz dayatmalarına boyun eğmememdir" dedi.

Hanoğlu'nu iş arkadaşları, ailesi, emek ve meslek örgütleri yalnız bırakmadı. Dev Sağlık-İş Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu Dev Sağlık-İş'in hukuki ve fiili mücadelesi ile sağlıkta taşeron sistem uygulanamaz hale geldikçe iktidarın baskılarının da arttığını söyledi.

DİSK de yaptığı açıklama ile konuyla ilgili olarak: "Daha kötü günlere hazırlıklı olmalıyız! Birbirimizle ve tüm emekçilerle daha da kenetlenmeli, ısrarla örgütlenmeyi sürdürmeliyiz. Güvencesizliğe, taşeronlaştırmaya karşı direnmekten başka bir seçeneğimiz, mücadele etmekten başka bir yolumuz yoktur. 'Örgütsüz işçi, güvencesiz emekçiler' hayaliyle yatıp kalkanları hayal kırıklığına uğratacağız! Hiçbir güç bizim çalışma ve örgütlenme hakkımızı elimizden alamayacaktır, aldırmayacağız!" dedi.

İşbir İşçisi Eylemde

Balıkesir İŞBİR Sentetik Dokuma Sanayi AŞ'de taşeronda çalışan işçiler sendikalı olmalarının ardından işten atıldı. Kötü çalışma koşulları, ücretlerin ödenmemesi, sigorta primlerinin ödenmemesi gibi sorunlara karşı işçiler TEKSİF'e üye olmuştu. Patronlar, sendikalaşmayı engellemek için işçileri istifaya zorlamış, istifa etmeyenleri de işten çıkartmıştı.

Sendikalı oldukları tespit edilen işçiler, fabrikanın özel güvenlik birimlerince kelepçelenerek işten atıldı. Bazı işçiler, uzun süredir ödenmeyen ücretlerinin bir bölümünün ödenmesi, 1 yıllık tazminat ve yıllık izin gibi maddeleri bulunan sözleşmeleri imzalamaya zorlandı. Bazıları ise zorla notere götürülüp sendikadan istifa ettirildi.

İşten atılan işçiler, fabrika önünde çadır kurarak eyleme başlarken, İşbir Sentetik hakkında Çalışma Bakanlığı tarafından soruşturma başlatıldı. Soruşturma üzerine, aylardır ücretleri ödenmeyen işçilerin maaşlarının bir kısmı ödendi.

Öte yandan, patronlar çalışan işçilerle direnişteki işçilerin temaslarını engellemeye çalışıyor. İşçi servisleri, bugüne kadar kullanılmayan yolları kullanıyor ve bir başka kapıdan fabrikaya giriyor.

TEKSİF Şube Başkanı Hüseyin Akyüz ise durumu şöyle aktarıyor: "TEKSİF Sendikası İŞBİR'de yetkili sendikadır ve iş yerinde toplu sözleşme yürütmektedir. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı Bursa Bölge Çalışma Müfettişleri İşbir Sentetik Dokuma Sanayi AŞ ve alt

işverenlerde (taşeron) çalışan işçilerin tümünün başlangıçtan itibaren asıl işveren İşbir Sentetik Dokuma AŞ işçisi sayılması gerektiği yönünde rapor tanzim etmiş ve İşbir Sentetik AŞ'ye ve taşerona para cezası kesmiştir. Bu cezaya İşbir ve taşeron itiraz etmiş ve konuyu mahkemeye taşımıştır. Dava devam etmektedir."

Eylemdeki işçilerden Akın Çavdar(23), Yavuz Cambaz(36), Bahri Ünver(45), Feyyaz(23) ve Tahsin Yetişir(21) çalışma koşulları üzerine konuştuklarında çalışma sürelerinin 12 saate kadar çıktığını, maaşlarının aylarca ödenmediğini, haftalık izinlerinin gaspedildiğini anlatırken, ayrıca haftanın 4 günü patates, bozuk mükarna gibi yiyecekler verildiğini, tuvaletlerin hijyenden yoksun olduğunu, kadın işçiler için bile soyunma odaları olmadığını belirtiyor.

İşçiler, "Hakkımızı alana, taleplerimiz gerçekleşene kadar buradayız" diyor.

4 Yıl Önceki Alacakları İçin Fabrika Önünde Nöbette

Yaklaşık 4 yıl önce patron tarafından, işten çıkartılan Adana Özbucak Tekstil işçileri, açtıkları davaları kazanmalarına rağmen tazminatlarını bir türlü alamıyorlar. Yıllardır mücadele eden işçiler, tehditlere, sendikanın destek vermemesine rağmen satışa konulan fabrikanın önünde nöbet eylemleri başlattı.

Türk-İş'e bağlı TEKSİF Sendikasına öfkeli olan işçiler, kesilen aidatlarını sendikaya helal etmediklerini belirttiler. Emeklerinin karşılığını alana kadar mücadeleden vazgeçmeyeceklerini söyleyen işçiler, zor durumda olduklarını belirttiler. Patronların, çocuklarını master yapmaya gönderememekten şikayet ettiğini aktaran işçiler, kendilerinin ise çocuklarını normal okullara dahi yollayamaz hale geldiklerini aktardı. Sendikanın "Eylem yapmayın, paranızı alacaksınız" diyerek kendilerini engellemeye çalıştığını söyleyen işçiler, Türk-İş'e bağlı TEKSİF Sendikasının yaşanan mağduriyetin en büyük sorumlularından olduğunu dile getirdiler.

Özbucak ve Paksoy İşçileri Dayanışması

Adana'da Özbucak Tekstil ve Paksoy Yağ patronları, farklı zamanlarda iflas ettiklerini iddia ederek fabrikalarını kapattılar. İşçiler ise alamadıkları maaş ve tazminatları için mücadele etmeye başladılar. Özbucak Tekstil fabrikası önünde çadır kurarak alacaklarının ödenmesini isteyen Özbucak işçilerini, Paksoy Yağ fabrikasından tazminatlarını almak için mücadele eden işçiler ziyaret etti.

"İşçiler burada Özbucaklar nerede" sloganı atan işçiler, basın açıklaması yaptılar. Burada konuşan Paksoy İşçisi Mehmet Barut, kendilerinin de benzer bir durumla karşı karşıya olduklarını belirterek, dayanışmanın büyütülmesi vurgusunu yaptı.

Sadece emeklerine biraz saygı gösterilmesini istediklerini vurgulayan Barut, Adana'da bulunan diğer işletmelerin de benzer uygulamalara başvurabileceğini dile getirdi. Bu durumun sadece Paksoy ve Özbucak işçilerini ilgilendirmediğinin altını çizen Barut, "Diğer işletmelerdeki işçilerin başına da böyle bir durum gelebilir. Özbucak ve Paksoy işçisi kazanmazsa diğer işverenler bundan cesaret alır. O yüzden diğer işletmelerde çalışan işçi arkadaşlarımızı da dayanışmaya çağırıyoruz" dedi. Eylem, çekilen halaylarla devam etti.

Schneider İşçileri Yeni Eylem Sürecinde

Uzun süredir örgütlenme mücadelesi veren İzmir Schneider Elektrik işçileri, Bakanlığın verdiği yetkiye itiraz edilmesi sonucu başlayan dava sürecinin uzaması üzerine eylemlere başladı.

DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş, iş yerinde yetki almak için Bakanlığa başvuru yapmış, fabrika yetkilileri de yetkiyi durdurmak için mahkemeye başvurmuştu. İşçiler ve örgütlü oldukları Birleşik Metal-İş Sendikası artık örgütlülüklerinin tanınması, toplu sözleşme yapabilme talebi ve iş yerinde uygulanan baskılara karşı eylem sürecine başladı.

8 Temmuz günü ilk eylemlerini gerçekleştiren Schneider işçileri, iki vardiya grubunun değişimi sırasında fabrika önünde bu durumu protesto etti. 07.00-15.00 ve 15.00-23.00 vardiya değişimi sırasında, servislerle iş yeri önüne gelen işçiler, kart bastıktan sonra içeriye girmeyerek fabrika önünde toplandı. Birleşik Metal-İş Şube Başkanı ve DİSK Ege Bölge Temsilcisi Ali Çeltek, yıllardır Schneider'da çalışan, gençliğini fabrikada harcamış insanların, eşlerinin, çocuklarının rızkını geciktirmeye çalışan anlayışa karşı fabrika önünde olduklarını söyledi.

Gebze ve Manisa'daki işçilerle aldıkları ortak kararlar doğrultusunda artık sessiz kalmayacaklarını, boyun eğmeyeceklerini ifade eden Çeltek, "Bundan sonraki süreçte daha çetin bir mücadele bizleri bekliyor" dedi. Fabrika yöneticilerinin kadın-erkek demeden işçilere baskı uyguladığını belirten Çeltek, dilsiz bir işçinin masraflarını karşılamak sözüyle sendikadan istifa ettirildiğini, gerekli girişimleri Cumhuriyet Savcılığına yapacaklarını söyledi. "Bıçak kemiğe dayandı. Birilerinin keyfi yerinde olacak diye, kendileri rahatlık içerisinde çalışacak diye yıllardır burada çalışan işçilerin sırtından geçinmeyi artık bıraksınlar" diyen Çeltek, işçilerin çocuklarına götürdükleri ekmeği büyütmeyi hedeflediklerini kaydetti. İçeride en ufak bir baskı, tehdit olduğunda, ne olursa olsun kimsenin yanına kâr kalmayacağına vurgu yapan Çeltek, "Bundan sonra Schneider işçisinin ensesine vurup lokmasını kimsenin alamayacağını birilerinin bilmesi gerek" dedi.

Schneider işçilerinin önünde 15-20 günlük bir eylem planı var. 11 Temmuz Pazartesi günü Manisa Schneider fabrikasında eylem yapılacak ve İzmir'den de desteğe gidilecek. 12 Temmuz Salı günü diğer sendikaların da katılımı ile organize yürüyüş planlanıyor. Giriş çıkışlarda alkışlı eylem ve kokart takma eylemleri de yapılacak

Ontex İşçilerinden İlk Hukuksal Zafer

İşten atılan Selüloz-İş üyesi Ontex/Canbebe işçileri işe iade davasını kazandı. Bakırköy 6. İş Mahkemesi'nde görülen işe iade davasında 6 işçinin işe iadesine karar verildi.

Mahkeme, işe iade kararı uygulanmadığı takdirde Ontex patronunun 6 işçiye 12 maaş tutarında sendikal tazminat ödemesini kararlaştırdı. İşçileri işe geri aldığı da işçilerin boşta geçirdiği 4 aylık ücretlerini ödeyecek. Ontex patronunun 8 gün içerisinde Yargıtay'a itiraz etme hakkı var.

İşe iade davaları süren 7 işçinin duruşması ise 29 Temmuz 2011 tarihinde Bakırköy 7. İş Mahkemesi'nde görülecek.

Sürgün Edilen Belediye İşçileri Eylemde

İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nde baskılara rağmen sendika değiştirmeyen işçiler sürgün edildi. İşçiler, sürgünleri protesto etmek için 13 Temmuz günü eylem yaptı. Yol Bakım ve Onarım Müdürlüğü çalışanı Belediye-İş üyesi işçiler sabah 07.40 saatlerinde sloganlarla işyerine gittiler ve giriş kapısını kapattılar. Giriş çıkışları engellemek için de barikat kurdular.

"İşveren sendikamdan elini çek", "Yandaş sendika istemiyoruz", "İşçilere kalkan eller kırılınsın" sloganları atan işçiler saatler 08.30'u gösterirken Yol Bakım ve Onarım Müdürü ile görüştüler. Müdür, sürgün işçilerin eski yerlerine iade edileceğini açıkladı.

Belediye-İş Sendikası yaptığı açıklamada eylemin amacının sürgün işlemlerinin durdurulması, bundan sonra sürgünlerin olmaması olduğunu ve eylemin başarıya ulaştığını ifade etti.

Sağlık İşçilerine ÖGB saldırısı

Samsun Gazi Devlet Hastanesi'nde eylemlerini sürdüren Dev Sağlık-İş üyesi işçiler, bugün (15 Temmuz) sabah saatlerinde saldırıya uğradı.

Sendikalaşma mücadelesi veren işçiler, direnişlerinin 170. gününde hastanenin özel güvenlik birimlerinin saldırısına uğradı. Sabah saat 06.30'da gerçekleştirilen saldırıda ÖGB, çadırı söküp işçilerin eşyalarını gasbetti. 3 işçinin çadırda uyuduğu sırada gerçekleştirilen saldırıda pankartlara, flamalara ve özel eşyalara el konuldu.

6 işçi, eylemlerine hastane bahçesinde oturma eylemi yaparak devam ediyorlar.

Sendika Çalışanı 20 Gündür Eylemde

Tek Gıda-İş Sendikası Genel Merkezi önünde yine bir eylem var. Bu eylem, sendikada uzun yıllar çalıştıktan sonra işine son verilen Tek Gıda-İş Sendikası Genel Merkezi'nde çalışan bir işçinin eylemi...

Tek Gıda-İş Sendikası Genel Merkezi önündeki parkın tel örgülerinde dövizler asılı. Sendikanın tam karşısında bir sandalye ,parmaklıklara asılmış bir sırt çantası, birkaç gazete, dergi, kitap vs. var.

Genç bir adam sandalyede oturmuş telefonla konuşuyor. Konuşma bitince bize doğru dönerek ayağa kalkıyor. Yanında TEKEL direnişinde bulunmuş bir işçi var. Onunla tokalaşıyorlar hemen... Yanımdaki arkadaş daha önce ziyarete gelmiş sohbet etmişler. "Uzaktan tanıdım abi... hoş geldin..., Hoşgeldiniz siz de..." diyerek karşılıyor güler yüzle...

Bir taraftan da sağa sola bakıyor... "Size oturacak bir şeyler ayarlayalım. Ben çadır vaziyetine geçmediğim için gelen ayakta kalıyor. Rahatsız olmaya başladım bu durumdan..." diyor. Biz de bir saattir sıcakta otobüste oturduğumuzu söylüyoruz. Parkta çalışanlarla selamlaşıyoruz. Tekel eylemi günlerinden bahsederek sohbet başlıyor.

Uğur Doğan, sendikada santral görevlisiyken "Sendikamızın mali durumu kötü, otomasyon sistemine geçeceğimiz için santral görevlisine ihtiyacımız olmayacak, senin de emekliliğin gelmiş zaten" denilerek işine son verilmiş.

Tam 18 yıl 8 ay çalışmış sendikada. Emekliliği gelince işten çıkmışlar ve işe dönüş davasını kazandığı halde işe başlatılmamış; ardından da işe 3 gün üst üste gelmedi diyerek işten yeniden çıkarıldığını öğrenmiş.

Henüz 36 yaşında olan ve çalışma gücü olduğunu söyleyen Uğur Doğan henüz bir çadır kurmamış kendisine ancak, eylemini kazanana kadar sürdüreceğini söylüyor.



Taahhütname Baskısını Kaldırın !



Taksim Eğitim Araştırma Hastanesi'nde, taşeron firma Atlas Şirketler Grubu bünyesinde 8 yıldır tıbbi sekreter olarak çalışan Güllü Hanoğlu, 2 gün önce işten çıkarıldı. Sunulan gerekçeler ise; hastane çalışanlarının maaşlarını % 40'ını azaltmaya yönelik taahhütnameyi imzalamamış olması ve Dev-Sağlık İş Sendikası'na üye olması. Bu gerekçeler sebebiyle işine son verilen Hanoğlu, 2 gündür hastane bahçesinde çadır kurarak eylem yapıyor. Kendisini ziyaret edip sohbet ettik ve bir söyleşi yaptık:

Mücadele Birliği: Bize biraz kendinizden bahseder misiniz?

Güllü Hanoğlu: Tabi ki. Adım Güllü Hanoğlu.1973 Sivas Divriği Doğumluyum. Babam gazi, annem ev hanımı. Beş kız bir erkek olmak üzere altı kardeşiz. Zor bir çocukluktan geçip, mücadeleyle başlayan bir hayatla bugüne geldik ve bugün de bu mücadele hala devam ediyor. Taksim Eğitim Araştırma Hastanesi'nde sekiz yıldır çalışıyorum. 2003 yılının Aralık ayından beri görevimi başarılı bir şekilde devam ettirmekteydim. Gördüğünüz gibi az önce hastalarım geldi, internette duyanlar, basından duyanlar. Bunlar benim tümörlü hastalarımı, bacağı protez olanlar vardı ve bu halleriyle bana destek vermek için gelmişler. Bunu neden söylüyorum çünkü beni çıkarma bahanelerine geleceğim.

Mücadele Birliği: Oraya gelmeden, burada 8 yıl önce çalışmaya başladığınızı söylemiştiniz değil mi?

Güllü Hanoğlu: Evet 8 yıl önce başladım.

Mücadele Birliği: Taşeron firma bünyesinde mi çalışıyordunuz?

Güllü Hanoğlu: Evet Atlas Şirket ile. Daha önce Merdan isimli bir firmayla başlamıştım. Sürekli aylık girişler çıkışlar yapılıyor ve firmalar değişiyor. 6 ayda 5 defa girdi çıktı yapılmış. Bir bakmışsınız Yol adlı bir şirket olmuş, bir bakmışsınız YNR .Yani taşeronu anlamak çok zor. Ayda bir değişiyor, 3 ayda bir değişiyor, bunun altındaki sebepleri de anlamış değilim,yani uzun süreli ihaleler yapılmış olsa mağdur olmayacağız.

Mücadele Birliği: Peki buradaki çalışma koşulları ile ilgili ne söylemek istersiniz? Kendi alanınızda yada diğer alanlarda?

Güllü Hanoğlu: Burada bir temizlik işçisi bir sekreter veya diğer görevliler bir çok işi birden yapıyor. İş sirkülasyonu çok yüksek ;özellikle ortopedi servisi sirkülasyonu en fazla olan bölümlerden biri. Adli vaka olarak, yatan hasta sayısı olarak, hasta başı malzeme alımı ola-

rak. Biz sürekli yazılar yazdık 2. bir sekreter 3. bir sekreter derken maalesef ellerindeki sekreterden de oldular hocalarımız o da ayrı bir şey.(Gülüyor).

Mücadele Birliği: Maaşınız yeterli miydi ya da diğer çalışma şartlarınız nasıldı memnun muydunuz?

Güllü Hanoğlu:Güzel şeylere değindiniz .Bizler 2009 yılına kadar asgari ücretin % 40 fazlasıyla çalışan insanlardık.2009 yılında Sağlık Bakanlığı tarafından bir genelge çıktı maaşların düşürülmesiyle ilgili. Yönetim de bizleri topladı, "kusura bakmayın çocuklar elimizden bir şey gelmiyor maaşlar düştü" denildi. Biz bunun üzerine Başbakanlığa, Sağlık Bakanlığına, Çalışma Müdürlüğüne birçok yere yazılar yazdık. Çalışma Müdürlüğü en son bir müfettiş gönderdi maaşlar zamanında yatmıyor diye. Yapılan teftişler sonucu haklı olduğumuz kararı çıktı ve biz hastaneyi mahkemeye verdik.

Mücadele Birliği:Ondan sonra devam eden bir gelişme oldu mu mücadeleye ile ilgili?

Güllü Hanoğlu:Mücadele ile ilgili gelişme şöyle, sendikalaşma oldu; bir örgütlülüğümüz var şu an. Ben burada Dev-Sağlık İş'in temsilcisiyim. Bir yandan hastaneyi mahkemeye verdiğimiz için; bir yandan sendikalı olduğum için bir yandan o taahhütnameyi imzalamadığım için yani haksızlığa gelemediğim için ekmeğime işime sahip çıktığım için bunlar yapıldı bana.

Mücadele Birliği: Kaç yıldır sendikalısınız?

Güllü Hanoğlu:2009 yılından beri bu hastanede sendikalıyım ama ondan önce de sendika geçmişim vardı.

Mücadele Birliği: Peki sendikacı olarak karşılaştığınız zorluklar neydi?

Güllü Hanoğlu: Yani bir çok zorluğu vardı. Mesela başhekim bir defa beni odasına çağırdı. Başhekim, müdür, müdür yardımcıları, şirketin sahibi ve yardımcısı da odasındaydı. Başhekim bana kesinlikle elemanları olmadığımı söyledi gerekirse sözleşmeyi yani o taahhütnameyi imzalayarak dönebileceğimi söyledi. Ben de kendisine onların elemanı olduğumu çünkü bana gelen ihtar metninde çıkış sebebimde şunun yazdığını söyledim: "Sözleşmeyi imzalamamak, imzalayanlara engel olmak, iyi niyet ve ahlak kurallarına uymamak". Eğer ben bu sözleşmeyi imzalarsam ahlak kurallarına uymuş mu oluyorum? Ben sizin elemanınız değilsem neden beni muhatap alıyorsunuz? gibi sorular yönelttim fakat bu sorularıma da bir cevap alamadım maalesef. Ben yine mağdur olan tarafım. Bir yandan başhekimlik "elemanım değilsin "diyor, bir yandan şirket "elemanım değilsin" diyor çok zorluklar çekiyoruz çok baskılar yaşıyoruz.

Mücadele Birliği: Sizi gerçekten bu gerekçelerden dolayı mı işten çıkarttıklarını düşünüyorsunuz, yoksa sizce altında yatan başka sebepler var mı?

Güllü Hanoğlu: Ben çalışmayı seven çalışkan bir insanım. Haksızlığa gelemediğimden dolayı, mücadelemden dolayı çıkarıldım başka bir sebebi yok. Ve sendikaya bağlı bir sürü eleman var burada. Temizlikten güvenliğe veri giriş elemanına kadar küçümsenmeyecek üye sayımız var. Böyle yerlerde onlar için sendikalaşma doğru değil. İlegal bir örgütmüş gibi görülüyor. Şu anda da bir çok hastanede gördüğüm şu; bu taahhütnameyle haklarımızı elimizden almak isteyen şirketler imzalamadığımız takdirde yada mahkemeye verdiğimiz takdirde aldığımız maaşın %35 faizini onlara geri ödememiz koşulunu dayatıyor

Mücadele Birliği: Siz de bu oyuna gelmediniz tabi ki?

Güllü Hanoğlu: Gelmedim. Arkadaşlarıma baskılar var. Bu akşam bir toplantı yapacaklar veri giriş elemanlarına ve orada da bu baskılar devam eder diye düşünüyorum.

Mücadele Birliği: Bu taahhütname ne zaman elinize ulaştı?

Güllü Hanoğlu: Nisanda geldi bu taahhütname ve haziran ayından beri de ciddi bir baskı var, imzalayacaksınız ya da imzalamayan herkesi çıkaracağız diye tehdit ettiler bizi. Bu Atlas firması Samsunda da 5 tane elemanını çıkardı orada da taşeron bir firma olarak faaliyet sürdürüyor. Aldığımız zaten 730 tl ve böyle bir maaşa İstanbul koşullarında yaşamaya çalışıyoruz bir de yerimizde rahat bırakmıyorlar bizi. Verimli olmamız engelleniyor.

Mücadele Birliği: Sizin tam olarak işten çıkarılma tarihiniz nedir?

Güllü Hanoğlu: 08/07/2011 tarihinde çıkışım verilmiş ama yazılı kağıt bugün geldi bana noter yoluyla. Noterden hemen ulaşmadı bana. Cuma günü çıkışım yapılmış ama bana yazı falan gelmediği için ben pazartesi ve salı günü de işe gidip geldim salı akşamı imzam yoktu imzam kaldırılmıştı işine son verilmiştir sebebiyle.

Mücadele Birliği: Bir oturma eylemine başladınız ve bugün 2. gününüz. Bundan biraz bahseder misiniz?

Güllü Hanoğlu: Çadırımı bugün kurdum, dün yoktu o yüzden dün biraz zor oldu bankların üstünde. Gerçi hiç uyumadım arkadaşlar beni yalnız bırakmadı sağolsunlar sabaha kadar dost muhabbetleri ettik. Güzel bir dayanışma var, birlik beraberlik var tek başıma değilim. Doktorlarımızdan, hemşirelerimizden, teknisyenlerden, temizlik elemanından aklınıza gelecek sağlık çalışanlarının tümünden büyük bir destek var ama maalesef üç yerden destek yok; başhekim, hastane müdürü ve Atlas firması.

Mücadele Birliği: Peki bu eyleminiz ne kadar sürecek?

Güllü Hanoğlu: Bunu basın açıklamamda da bildirdim. Süresiz bir eylemdir. Bir kadın olarak mücadelenin nasıl olduğunu göstereceğim. Sırf ben de değilim bunun örnekleri var sanırım. Paşabahçe’de böyle bir kadın eylemci varmış Türkan Hanım galiba. İzmir’de de varmış Batıgül Hanım gibi birkaç örnek duydum böyle. Ne zaman geri adım atarlarsa, ne zaman arkadaşlarımla üstündeki baskıları kaldırırlarsa bu eylemi noktalarım. Sorun benim işsiz kalmış olmam değil çünkü bana iş teklifleri geliyor fakat şu an benim bir davam var bu arkadaşlarımla üzerindeki baskının kaldırılması için buradayım. Sözleşme sorunu çözülsün, baskılar kalksın ve insanlar aldıkları 730 tl maaşla huzurlu bir biçimde işlerine gidip gelsinler önemli olan bu benim için.

Mücadele Birliği: Bu 2 gün içinde fiziksel bir müdahaleyle karşı karşıya kaldınız mı?

Güllü Hanoğlu: Hayır, fiziksel bir müdahaleyle karşı karşıya kalmadım ama psikolojik müdahale oluyor mesela basın açıklaması sırasında müdür bey hastane kapısında elini beline koymuş bir şekilde bizi izliyor ve kim var kim yok diye bakıyordu ve bunları belirleyip büyük ihtimalle toplantıda sizin çıkmanız yasak yapamazsınız edemezsiniz şeklinde bir baskı olacaktır.

Mücadele Birliği: Son olarak eklemek istediğiniz bir şeyler var mı?

Güllü Hanoğlu: Tekrar ediyorum benim amacım işe geri alınmak da değil, ben ne iş olsa yaparım, ki çocukluğumdan beridir de çalışıyorum gocunmam, fakat benim için problem arkadaşlarımla üzerindeki baskılar. Benim derdim benim arkamdan çıkışlar yapmasınlar, arkadaşlarımla işlerinden olmasın, maaşları düşürülmesin, yönetim baskı yapmasın, kimse mağdur olmasın. Beni destekleyen herkese çok teşekkür ederim. □



SİVAS'93



“Yak sevdanın çirasını türkülerle / Yüreğinin pas tutmakta olan kıvrımları / Sarsılsın bir an öfkenin gök gürültüsüyle / Beyninin her hücresi kuşansın pusatlarını / Ve sokağa çıksın / Ve bir hançer gibi saplansın / Puşlukların ihanetlerin bağrına / Bak o zaman nasıl bitecek yanlışlar / Ve cehennemleşen yalnızlığım / Sevdalar duman olmayacak o zaman / Hüznün isyan olmuştur çünkü / Hüznün diyorum hüznün / İsyandır.”

Bizler bundan on sekiz yıl önce Sivas Madımak Oteli’nde yakılarak katledilen aydınlarımızı Antakya Ayışığı Sanat Merkezi olarak andık.

Etkinliğimizin afiş, bildiri ve davetiyelerle, radyo programları ve gazete haberleriyle yoğun bir şekilde duyurusunu yaptık. Kolektif çalışma sayesinde farklı yerleşim birimlerinden kültür merkezine otobüsler kaldırdık.

Anma etkinliğinde ilk olarak şiir grubumuz yer aldı. Sivas’ta katledilen aydınlarımızın aynı zamanda Sivas’ı işleyen şiirleri de okundu. Şiirlere Saut-ıl Şems (Güneşe Ezgi) Müzik Grubu da destek verdi. Sahnede 34 mum yakıldı ve grupta yer alan çocuklarda aydınlarımızın posterlerini taşıdı. Dört ay boyunca çalışmalar alıp emek harcayan şiir grubu katliamı kitleye adeta yaşattı.

“Asım Bezirci Karacaoğlan’ı soruyor / Kaçınıcı şiirdesin / Uğur kendini kuşatıyor kendi sesinde / Hangi sesin kaçınıcı rengindesin / Asaf bir otel bahçesinde / Kirpiklerinin çiziyor türküler üstüne / Elinde anılar tutsağı bir fotoğraf / Behçet’in kolları siliniyor omuzlarından / Gözlerin şimdi kaçınıcı mevsimde”

Şiir grubunun ardından Sivas katliamına şahit olan ve bu katliamı bütün gerçekliği ile yaşayan Vefa Serdar, Mücadele Birliği Platformu adına bir konuşma yaptı. Bu konuşmayla artık herkes bütün içeriğiyle beraber katliamı iliklerine kadar hissetti. Konuşmanın sonunda Serdar, sözü Pir Sultan’a bırakarak şöyle dedi: *“Kaçınıcı ölmem bu bre hayın, Pir Sultan ölür, dirilir!”*

Programımızı müzik grubu ile sonlandırdık. Emeğe Ezgi’nin farklı dillerde seslendirdiği müzikler ve kendi bestelediği dikkat çekti.

Etkinliğimizi tüm devrim savaşçılarımıza ithaf ettik.

Antakya Ayışığı Sanat Merkezi

Taksim İlk Yardımda Eylem Coşkuyla Sürüyor



Taksim İlk Yardım Hastanesi'nde eylemde olan Güllü Hanoğlu'nu Mücadele Birliği Platformu 16 Temmuz Cumartesi akşamı saat 18:00'da ziyaret etti.

Eylemin sürdüğü çadırın önüne sloganlarla gelen Mücadele Birliği Platformu, "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "Zafer Savaşan İşçilerle Gelecek" sloganlarını attılar. Daha sonra çadıra geçilip koyu bir sohbete başladılar.

Ziyaret boyunca eyleme olan ilginin ve desteğin büyüklüğü hemen dikkatleri çekiyordu. Hastanede çalışan temizlik işçilerinden tutun da, hemşirelere kadar dayanışmanın had safhada olduğu görüldü. Bu sırada Samsun'daki eylemden gelen bir işçi orada yaşananlardan bahsetti. 171 gündür Samsun'da eylemde olanların uğradığı saldırı ve baskılardan bahsetti. Daha sonra taşeron işçilerinin mücadelesinden ve taşeron sisteminin çökmeye başlamasından konu açıldı. Güllü Hanoğlu, taşeron işçilerinin mücadelesinin taşeron sisteminin sonunu getireceğini söyledi. Bu mücadele içerisinde kadınların önemine değindi. Son dönemde emekçi kadınların artan eylemlerinin çok önemli olduğunu, devrimin kadınların mücadelesi olmaksızın gerçekleştirilemeyeceğinden bahsedildi. Yapılan usulsüzlükler ve hastane yönetiminin işçilerin örgütlenmesinden ve örgütlü oldukları Dev- Sağlık İş Sendikası'ndan duyduğu rahatsızlıklar dile getirildi.

Yaklaşık bir saat süren ziyarette, Mücadele Birliği temsilcisi "Biz Mücadele Birliği Platformu olarak eyleminizde sonuna kadar yanınızda olacağız. Buraya bunun sözünü vermeye geldik. Üzerimize düşen ne varsa yapacağız. Sizin gibi işçilerin mücadelesi oldukça zafer bizlerin olacak. Onlar yenilecekler. Bu dayanışma karşında sermaye kazanacağını düşünüyorsa yanılıyor. Şimdi ziyaretimize son veriyoruz ama bu eylemde her zaman yanınızdayız, Türkiye ve Kürdistan'daki durum da gösteriyor ki mücadele keskinleşecek ve devrim yükselişine devam edecek." dedi.

Daha sonra eylem yerinden "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz" ve "Savaşa Savaşa Kazanacağız" sloganlarıyla ayrıldı. □

İŞÇİLERDEN EYLEM BİRLİĞİ

İşten atılmalarının ardından eyleme geçen çeşitli işkollarından işçiler, bir süredir ortak eylemler yaparak seslerinin daha gür çıkması için, mücadeleyi daha da büyütmek için görüşmelere başlamış, birbirlerine ziyaretler yapmışlardı.

Eylemdeki PTT ve Ontex işçileri her Cumartesi günü Galatasaray Lisesi önünde saat 18.00'de başlattıkları yürüyüşlerini, bu kez yine eylemdeki Kampana Deri işçileri, Kubatoğlu Fıratpen işçileri, Legrand işçileri, Bericap işçileri ve Burger King Çağrı Merkezi çalışanları ile birlikte ortaklaştırarak Gebze'de gerçekleştirdiler.

Güçlerini birleştirmek isteyen işçiler işyerlerinin bir çoğunun Tuzla ve çevresinde olması nedeniyle seslerini Gebze'den duyurmaya karar verdiler.

PTT taşeron işçileri, Ontex işçileri, Kampana Deri işçileri, Kubatoğlu Fıratpen işçileri, Legrand işçileri, Bericap işçileri, Burger King Çağrı Merkezi Çalışanları 9 Haziran Cumartesi günü saat 17.00'de Gebze Cumhuriyet Meydanı'nda bir araya geldiler. İşçilerin herbirinin pankartları ile katıldıkları eyleme Mücadele Birliği Platformu, BDSP, Eğitim-Sen Gebze Şubesi, katılarak destek verdi.

Gebze Meydanı'nda "Direne Direne Kazanacağız", "Yaşasın Onurlu Direnişimiz", "Yaşasın Sınıf Dayanışması" sloganları atılarak, işçilerin talepleri ve mücadelesi dile getirildi. Daha sonra işçiler adına bir Legrand işçisi, Gebze'nin de bir işçi kenti olduğunu, her gün ter dökecek, emek vererek binlerce işçinin çalıştığı ve her geçen gün daha da fazla sömürüye maruz kaldıklarını belirterek, işçi ve emekçilere seslerini duyurmak, mücadeleyi ortaklaştırmak için Gebze halkına seslerini duyurmak istediklerini bildiren bir konuşma yaptı. Sonra sloganlarla Eski Çarşı'ya, Çeşme önüne gelindi. Burada eylemde olan işyerleri sayılarak "Direniyor!" sloganı yükseltildi. "Yaşasın Sınıf Dayanışması", "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek", "Yaşasın Onurlu Direnişimiz", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz" sloganları atıldı.

Sermayenin her geçen gün artan saldırılarına karşı, işçi sınıfı olarak birlikte hareket etmekten, mücadele birliğini oluşturmaktan başka çareleri olmadığını bildikleri için, eylemci işçiler olarak bir araya geldiklerini, işçi sınıfının ancak örgütlü olduğunda sermayeye karşı bir güç oluşturabileceğini belirterek Gebze işçisinden, Gebze'deki işçi dostu kurum ve kişilerden destek beklediklerini ifade ettiler.

Basın açıklamasında eylemleri hakkında bilgi vermek amacıyla her işyerinden birer işçi işyerindeki koşulları, işten atılışlarını ve eylem süreçlerini kısaca aktardı.

İşçilerin konuşmalarının ardından yine sloganlarla talepleri ve mücadele kararlılıkları dile getirilerek başka bir eylemde bir arada olmak üzere eylem bitirildi. □



HEDİYE AKSOY YALNIZ DEĞİLDİR



Demokratik Özgür Kadın Hareketi, 8 Temmuz günü Taksim Tramvay Durağı'nda diğer kadın örgütlerinin de katılımıyla bir eylem yaptı. Kanser hastası ve görme engelli Hediye Aksoy'un serbest bırakılması için oturma eylemi yapan kadınlar, Kürtçe ve Türkçe "Hediye Aksoy Ve Tüm Hasta Tutsaklar Serbest Bırakılsın" pankartı arkasında toplandılar.

Eylemde ilk sözü Demokratik Özgür Kadın Hareketi adına Filiz Oğuz aldı ve Aksoy'un yoğun bir tedavi içerisinde olmasına rağmen cezaevinin kötü koşulları nedeniyle sağlığının her geçen gün kötüye gittiğini anlattı. Adli Tıp Kurumunun rapor vermediğini söyleyen Oğuz, "Doktorlar TTB heyetine Hediye Aksoy'un hastalığının henüz termal safhaya ulaşmadığını ve ulaşmadan da serbest bırakılması için bir rapor veremeyeceklerini söylemişler. Bu söylem ne Hipokrat etiğine ne de tıp ettiğine ne de insanlığa sığın bir yaklaşımdır" dedi.

Cezaevlerinde 25'ten fazla termal safhaya ulaşmış kanser hastasının olduğunu hatırlatan Oğuz, ancak Adli Tıp Kurumunun, ölümcül safhaya ulaşan hasta tutsaklara da rapor vermediğini vurguladı. "Tedavi onların en doğal hakkıdır. En temel insan ve yaşama hak-

kıdır. Dolayısıyla sağlıklı koşullarda tedavi edilmek üzere, başta Hediye Aksoy olmak üzere termal safhaya henüz ulaşmamış tüm hasta tutsakların derhal serbest bırakılmasını istiyoruz. Aksoy serbest bırakılana kadar her Cuma aynı saate burada olacağız. Tüm demokratik kitle örgütlerini, basını bu konuda duyarlı olmaya çağırıyorum" dedi.

Hediye Aksoy ile birlikte aynı koşu- ta kalan ve 14

Haziran tarihinde tahliye edilen İşçi Köylü Gazetesi Kartal Bürosu emekçisi Suzan Zengin, Aksoy'un hijyenik olmayan koşullarda tutulduğunu belirterek, cezaevi idaresinin hasta tutsakları ölüm safhasına bilinçli bir şekilde getirdiğine dikkat çekti. Suzan Zengin, "Son ayımı Hediye Aksoy ile birlikte geçirdim ve onun bu son süreçte yaşadıklarını yakından gözlemleme fırsatım oldu. Öncelikle şunu belirtmek isterim ki, Türkiye'deki hapishaneler, siyasi tutsaklar açısından zulmün hüküm sürdüğü mekanlardır. Ve bu zulüm en çok da sağlık sorunlarında baş gösteriyor. Hediye Aksoy bugün yaşadığı ağır sağlık sorunları yanı sıra, bilindiği gibi gözleri görmeyen bir tutsak. Bu durum onun koşullarını daha da ağırlaştırıyor. Öyle ki Hediye'nin kemoterapi benzeri ağır bir tedavi gördüğü bir süreçte mutlaka kaldığı yerin hijyenik olması gerekiyor. Oysa ne hapishane ne de kaldığımız koşu- bu koşullara uygundu, ne de Hediye'nin hastaneye götürüldüğü ring arabaları. Tedaviye götürüldüğü zaman, o gün mahkemesi olan diğer mahkûmlarla birlikte aynı ringe koyuyorlar.

İlaçlarını hastaneye gitmeden önce almaları gerekirken, saatinde verilmediği için, bu ilaçları ringe almak zorunda kalıyordu. Bu

ağır ilaçların yan etkileri de ring aracın koşullarına eklendiğinde tabii ki durumu daha ağırlaştırıyordu. Bilindiği gibi bu bir saatlik süre on saatlik sürece çıkıyor ve tedaviden daha enerjik çıkması gerekirken belli etmemeye çalışsa da gittiğinden daha bitkin bir halde koşu- dönüşü yapıyordu. O günün tüm çilesi yüzüne yansıyor" dedi.

Cezaevi idaresinin hasta tutsakları termal safhaya getirmek için elinden ne geliyorsa yaptığına dikkat çeken Zengin, "İnsanları ağır ağır bilerek ölüme gönderiyorlar ve ancak bu safhaya geldiğinde tahliye ederiz gibi bir yaklaşım söz konusu; ancak o safhaya geldiğinde de bırakılmıyorlar" dedi.

Eylemde ayrıca Hediye Aksoy'un mağduriyetinin yanı sıra, ağırlaştırılmış müebbet cezası alan PKK davası hükümlüsü Beyaz Yakut'un Pazartesi'den itibaren tek kişilik hücreye alınacağı duyuruldu.

Müvekkilleriyle görüşmek üzere Bakırköy Kadın Zindanına gittiğinde PKK davası hükümlüsü Beyaz Yakup'la görüşme fırsatını bulduğunu anlatan Avukat Sevinç Sarıkaya, "Bana Beşiktaş 11 Ağır Ceza mahkemesinin kendisine ağırlaştırılmış müebbet verdiğini ve cezaevi idaresi tarafından tek kişilik hücreye alınacağını söyledi. Bir şeyler yapılırsa ömür boyu tek hücrede kalmak zorunda kalacağını belirtti. Cezaevi idaresinin kendisini Cuma günü tek kişilik hücreye almak istediğini, fakat diğer tutsaklar buna karşı çıktığı için bu uygulamanın Pazartesi gününe ertelendiğini söyledi" dedikten sonra "Mutlaka bu uygulamanın önüne geçilmesi gerek" dedi ve hücrede yaşanacak ağırlaştırılmış hapis cezasının koşullarını anlattı.

Eylemde sık sık "Hediye Aksoy'a Özgürlük", "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur" sloganları atıldı. Eylem, her Cuma günü saat 19.00'da Taksim Tramvay durağında yapılmaya devam edecek. □

İzmir'de Mücadele Birliği Dergisi Okurlarına Yönelik Saldırıları

İzmir'de Mücadele Birliği dergisi okurlarına yönelik saldırılar artıyor. Günlerdir Mücadele Birliği dergisi okurları sivil polisler tarafından durdurulup kimlik araması gerekçesiyle rahatsız ediliyor.

Son olarak bir Mücadele Birliği dergisi okuru 10 Temmuz Pazartesi günü saat 21.30 civarında Narlıdere Karakol yakınlarında yürürken sivil polisler tarafından durdurularak, gözaltına alınmaya çalışıldı. Önce çantasını aramak isteyen sivil polisler izin vermeden okur, daha sonra aramalarına izin vermesine rağmen gözaltına alındı. Karakola alınan ve "aşağıya" indirilen dergi okuru 11 saat

karakolda tutuldu. Bu esnada ailesi çağrılıp eylem fotoğrafları ailesine gösterildi. Ayrıca yasadışı örgütlerle bağlantısı olduğu, eylemlere gitmemesi gerektiği gibi öğütler verdikten sonra sabah saat 10.00 civarında serbest bırakıldı.

Gün geçtikçe kendi sonunun yakınlaştığını gören sermaye sınıfı giderek saldırılarını yoğunlaştırmaya devam edecektir. Ancak bu saldırılar devrimi geliştirmekten mücadeleyi büyütmekten başka bir şeye yaramıyor.

İzmir Mücadele Birliği

Bericap'ta 200. Gün



Bericap işçileri 11 Temmuz 2011 tarihinde eylemlerinin 200. gününe geldi. Bericap işçileri 200. günlerinde dayanışma çağrısında bulundu.

Saat 14.00'den itibaren sendikalardan devrimci siyasetlerden, eylemdeki işçilerden, derneklerden, sanatçılardan emek dostları, ve işçilerin aileleri Bericap işçilerinin yanına gelmeye başladılar. Saat 14.30'da kortej oluşturularak fabrikanın önüne "Bericap İşçisi Direniyor", "Bericap İşçisi Direnişin Simgesi", "Sendika Hakkımız Engellenemez", "Hak Verilmez Alınır Zafer Sokakta Kazanılır", "Susma Haykır Sendika Haktır", "İş Ekmek Yoksa Huzur da

Yok", "Zafer Direnen İşçilerin Olacak", "Yan Gelip Yatmadık Bericap'ı Satmadık", "Açlıktan Ölmezsiniz Biz Bu Yoldan Dönmeyiz", "Yılgınlık Yok Direniş Var", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Kavga Bitmedi Daha Yeni Başlıyor", "Ölmek Var Dönmek Yok", "Yaşasın Sınıf Dayanışması" sloganlarıyla yüründü,

Bericap patronu ıslık, vuvuzela ve alkışlarla protesto edildi. Bir süre burada sloganlara devam edildikten sonra toplanma yerine döndü. Bericap işçileri destek için gelen dostlarıyla bir süre sohbet etti. Ardından ailelerin ve Petrol-İş Sendikası'ndan temsilcilerin de gelmesiyle bir kez daha fabrika önüne sloganlarla yüründü.

Petrol-İş Sendikası Gebze Şube Başkanı Süleyman Akyüz ve Petrol-İş Genel Mali Sekreteri İbrahim Doğangül eyleme ilişkin konuşma yaptılar.

Süleyman Akyüz "Burada kışın soğuk günlerinde, yazın kavurucu sıcaklarında Bericap işçileri kararlılıkla direnişini sürdürdü. Bericap işçilerine destek için gelenleri tabii ki uzun bir zaman bu sıcak altında bekletmeyi istemiyoruz. Ama burada 200 gündür bekleyen işçilerin durumlarını anlamanız için bir iki saatimizi onlarla birlikte geçirmenizi istedik. Ailelerin özellikle uzun süreli mücadelelerde, direnişlerde destekleri çok önemlidir. Bu nedendir ki, dayanışma çağrısında bulunurken özellikle ailelerin, işçilerin yakınlarının ve emekten yana olanların burada bizlerle birlikte olmalarını istedik. Bericap işçileri direnişe başladıkları ilk günlerindeki heyecanları, coşku ve kararlılıklarıyla eylemlerini sürdürüyorlar. Bu kararlılığın görülmesini ve destek olunmasını istiyoruz" diyerek konuşmasına başladı.

Bericap direnişinin 100. gününde kendi aralarında bir moral olması için pasta kestiklerini belirten Akyüz, pasta kesmenin, tatlı yemenin genellikle güzel ve önemli bir günü, bir yıldönümünü, bir zaferi kutlamak için yapıldığını; bunun için de zaman zaman "direniş yapılan bir yerde şu kadar gün geçti diye pasta kesilir mi?" şeklinde soruyla karşılaştıklarını aktararak "Bizler Bericap işçisinin kararlılığını göstermek istiyoruz, direnişte 200'lü günlere gelinmesi elbette ki sevindirici, kutlanacak bir durum da değildir fakat bizler işçi dostlarının ve özellikle işçilerin yakınlarının, ailelerinin bu kararlılığı görmelerini istiyoruz. Bericap işçisinin kışın soğuklarında, karında, yazın sıcaklarında ısrarlı bir şekilde haklarını almak için mücadeleyi sürdürdüklerini görmeyi ve daha fazla destekte bulunmanızı sağlamak amacıyla böyle farklı bir şekilde bir araya geldik" diyerek pasta kesilerek dondurma dağıtılmasındaki nedeni açıkladı.

İbrahim Doğangül ise Petrol-İş Sendikası Genel Başkanı ve Genel Sekreterinin mazeretleri nedeniyle gelemediklerini ve selamlarını gönderdiklerini belirterek, Petrol-İş Sendikası eylemlerini kararlılıkla sürdüren Bericap işçisinin yanında olduğunu, haklı mücadelesinden vazgeçmeyerek 200 günü geride bırakan Bericap işçisinin eylemlerini kazanımla sonuçlandırıcaya kadar da yanında olmaya devam edeceklerini ifade etti ve başarılar dileyerek sözlerini tamamladı.

Süleyman Akyüz tekrar söz alarak "Bericap işçilerinin ailelerinin gönüllerinin ve kafalarının rahat olması için bir açıklamada daha bulunmak isteriz ki, burada direnişte olmanın amacı bir macera, bir kahramanlık yapmak değildir; buradaki amaç işçinin haklarına sahip çıkması, sendikah olarak işine devam edebilmesi için verilen zorlu bir mücadeledir. Bericap işçisi de burada sadece günü geçirmek için beklemiyor. Hakları için mücadele veriyor; mücadeledeki kararlılığını gösteriyor. Bericap işçisinin haklılığının tespiti için gerekli hukuki işlemler yapıldı Çalışma Bakanlığı müfettişleri bunun tespitini yaparak işverene uyarıda bulundu. İşçilerin haklı bir eylem içerisinde olduğu açıklanarak işverene anlaşmaya çalışıldı. Fakat işverenin bir takım şartları kabul etmeyişi, inadı nedeniyle henüz çözüme ulaşılamadı. Ancak Bericap işçisinin kararlı direnişiyle, ailelerinin desteğiyle ve emek dostlarının dayanışmasıyla bu mücadeleyi kazanımla sonuçlandıracağız" dedi.

Konuşmanın ardından Bericap işçilerinin çocukları pastayı kesmek üzere çağrıldı. Çocuklardan birisine pasta üzerindeki "Bericap Çalışanlarının Direnişinin 200.Günü" yazısını okumasıyla alkış ve sloganlar yükseldi. Sloganların atılmasının ardından işçi dostu sanatçılar marş, türkü ve farklı dilden ezgilerle Bericap işçilerine müzik dolu coşkulu dakikalar yaşattılar. Müzik ve sohbetlerle Bericap işçileri 200. günü de bitirmiş oldular. □

Evvel Temmuz Festivali'nde



Geleneksel olarak Samandağ Belediyesi ve Samandağ Kültür ve Dayanışma Derneği'nin her yıl düzenlediği "Evvel Temmuz Festivali"nde Ayıışığı Sanat Merkezi olarak oradaydık.

"Evvel Temmuz", Hatay halkının her sene daimi olarak sürdürdüğü geleneklerinden biri. Hicri takvime göre ayın biri, on dördüne denk gelir. "Evvel Temmuz" da Arapçayla Temmuz ayının başı anlamındadır.

Hatay halkı geleneklerine göre Evvel Temmuz'da en güzel elbiseler giyilir, en güzel yemekler pişirilir, beraberce en güzel yerlere gidilir. Bayram havasında mutlu bir şekilde geçirilir.

Samandağ Festivali de ortak alanda kutlanması için düzenlenen bir festivaldi. Beraber eğlenmek, beraberce bir şeyler yapmak amacındaydı insanlar; stantlar kuruluyor, sanatla insanları bütünleştirmek için bir şeyler yapılmaya çalışılıyordu. Bunların yanında yiyecek içecek stantları da vardı.

Ayıışığı Sanat Merkezi olarak devrimci sanatı yaygınlaştırmak adına festivalin ilk gününden itibaren oradaydık. 5 gün süren festivalde halkın ilgisi daha çok Deniz Gezmiş üzerine yoğunlaştı. Festivalin son gününde standımızda gitar eşliğinde marşlarımızı söylerken polisler kamera çekimi yapmaya çalıştılar. Ama Sanat Merkezi emekçilerinden bir arkadaşımız ve diğer devrimci kurumların desteği ile buna engel olduk.

Ertesi gün Grup Yorum'un alternatif şenliğine ilgi yoğundu. İnsanların ruh halleri coşkuluydu. Türkülere candan eşlik ediliyordu. Halaylarla beraber insanlar coşku seline ulaşmış oldu.

Bizler de 5 gün boyunca yeni insanlarla tanışmanın coşkusuyla oradan ayrıldık.

Antakya Ayıışığı Sanat Merkezi

SURİYE: PROTESTOLARIN ARKASINDA NE VAR?

Joyce Chediac / 11 Mayıs 2011 / Workers World

ABD'deki ve dünyanın bir çok bölgesindeki insanlar, Ortadoğu'da olan halk gösterilerine büyük sempati duyuyorlar. Bununla birlikte, ayaklanmaların hepsi, aynı değildir.

Mısır ve Tunus gibi işçileri çeşitli şekillerde baskı altında tutan batı yanlısı rejimlere karşı yapılan protestolar, insanları yoksulluk ve baskıdan kurtarma potansiyeline sahip. Bununla birlikte Libya ve Suriye'deki durum biraz daha farklı.

Bu yönetimler, bir çok hatalarına rağmen, ABD'nin on yılları bulan istikrarsızlaştırma çabalarının hedefi olmuşlardır. Çünkü bu ülkeler, Washington'dan bağımsız bir pozisyon almışlardır. ABD tarafından yönlendirilen batılı güçler, bölgedeki protesto dalgalarının yarattığı ortamdan yararlanarak Libya ve Suriye'ye müdahale etmek ve böylece bu ülkeleri Batı Sömürgeciliğinin kölesi yapmak ve buradaki işçileri emperyalizmin gündelikçi işçileri durumuna düşürmek için çalışıyorlar.

Yemen ve Bahreyn, ki her ikisi de ABD yanlısı rejimler tarafından yönetiliyorlar ve uzun süredir burada yaşayan ve çalışan işçilere yabancılaşmış durumdadır, ise tam ters bir pozisyonda bulunuyor.

Bu rejimler, göstericilerin üstüne ateş açtı, onları tutukladı ve işkenceden geçirdi. Buna rağmen bu bölgelerin hiç biri ne uçuşa yasak bölge ilan edildi, ne de yaptırımlarla karşı karşıya kaldılar. Libya'da bununla birlikte, Batı'nın "sivilleri korumak" için yaptığı "insani müdahale"nin anlamı, ülkenin sivil altyapısını yerlebir eden haftalar süren bombalamaydı.

Şimdi Libya'yı bombalayan Batılı güçler, Arap dünyasında bağımsız laik bir devlet olarak kalmayı başarmış yegane devlet olan Suriye'yi tehdit ediyorlar. Hem ABD, hem de AB Suriye devlet yetkilileri üzerinde ekonomik yaptırımlar uyguluyorlar. Neden?

Tek bir şey için... Washington İran ile Suriye arasında gelişen stratejik ittifakı bozmaya çalışıyor. Aynı zamanda Suriye'nin Lübnan'da Hizbullah'a ve Batı Şeria'da Hamas'a verdiği yaşamsal desteği de durdurmaya çalışıyor. Böyle yapmakla, ABD mali sermayesi Suriye'yi istikrarsızlaştırmaya, onun egemenliğini yıkmaya ve onu yeniden emperyalistlerin yörüngesine sokmaya çalışıyor.

Suriye'deki Protestocular Kim?

Suriye'de gösteriler Beşar Esad yönetimine karşı yapılıyor ve en az birkaç yerde zorla karşılaştı. Fakat bu gösterilerin asıl karakteri hala belirsiz. Bu gösteriler halkın tepkilerini gerçekte ne derece yansıtıyorlar? Suriye Arap Sosyalist Baas Partisi'nin onlara cevabı nedir?

Açık ki, ABD emperyalizmi bu protestoları kendi çıkarları için kullanmaya çalışıyor. Bunun, IMF'nin 2006 yılında dayattığı kemer sıkma planından rahatsız olan Suriyeli işçilerin yükselttikleri taleplerle hiç bir alakası yok. Michael Choudovsky 3 Mayıs'ta bu protestolar arasında Suriye'nin Dara Kasabasında Ürdün'den giren silahlı çetelerden oluşan organize bir isyancı grubun olduğunu yazdı (Global Research). Dara, protestoların başladığı yer.

Bu arada, El Cezire gibi Batı medya grupları da hem protestocuları, hem de Suriye yönetiminin baskılarını abartmakla suçlanı-

ken, Suriye yönetimi altındaki medya grupları ise fazla bir şey söylemiyorlar. Rusya Today gazetesinin 30 Nisan tarihli sayısında, El Cezire'nin Esad yanlısı eylemleri Esad karşıtı olarak yansıttığını söyleyen Suriye'deki bir seyahat acentasından alıntılar yapmış. El Cezire ve Reuters tarafından yapıldığı söylenen hükümet karşıtı gösterilerin olmadığı ve diğer ülkelerde olan protestoların Suriye'ye mal edildiği söyleniyor.

Ön sayfa makalelerinde Suriyelilerin çoğunluğunun Esad'a karşı caddelere döküldüğü söylenirken, Ortadoğu uzmanı birçok kuruluş, Suriye hükümetinin şu aşamada Suriyelilerin birçoğu tarafından desteklendiğini kabul ediyor.

Marksist Bir Politik Perspektife İhtiyaç Var

Dünya mali sermayesi ve onların sözcüsü medya kuruluşları Suriye yönetimini yeniden şekillendirme çabası içinde görünüyorlar. Fakat emperyalizm bütünüyle güçlü değil. Ona karşı savaşılabilir ve kazanılabilir. Suriye hükümetinin ve insanların yapabilecekleri ve şu anda yaptıkları ABD'ye müdahale için bir boşluk bırakmaktan kaçınmalarıdır. Şimdi bu boşluğu ne kapatabilir. Marksizm bu sorulara cevap verecek araçları ortaya koyar.

Suriye'deki yönetimlerin Marksist terminolojide adı "burjuva ulusalcı"dır. Bu, Libya, İran ve ABD işgal öncesi Irak için de geçerlidir. Bunlar, ulusalcıdır, çünkü sömürücü kapitalist sınıf tarafından yönetiliyorlar.

Marksistler bu yönetimleri emperyalizme karşı destekler, çünkü bunlar, ezilenlerin kendi kaderlerini tayin etmesinin ilanındırlar. Bu Marksistlerin bu yönetimlerin her politikasını desteklediği anlamına gelmez.

Marksistler aynı zamanda, bu rejimlerin ikili karakterlerinin de farkındadırlar. Burjuva ulusalcılar, kendi işçilerini daha iyi sömürebilmek için emperyalistleri defetmek isterler. Fakat bunlar, emperyalizm ülkenin egemenliğini tehdit ettiğinde, işçilerle ortak çıkara sahiptirler.

Bu yönetimler emperyalizme karşı tutarlı bir savaşım sürdürmezler. Bunu ancak işçi sınıfı yapabilir.

İsrail'le Ön Cephe Savaşımında Suriye'de Bu Nasıl İşledi?

Suriye 1966 yılından beridir Arap Sosyalist Baas Partisi'nin öncülüğünde laik bir yönetim tarafından yönetiliyor. Devletin şimdiki başkanı Beşar Esad'dır. Suriye İsrail'le sınırı olan bir "ön cephe devleti"dir. Bu gerçek, Suriye'nin tarihinin bütün yönlerini etkiliyor ve Suriye halkının Filistin halkının mücadelesine duyduğu yakınlıkla ilgili olarak da onun üzerinde belirli bir emperyalist ve siyonist baskının oluşmasına yol açıyor.

Suriye, İsrail 1967 savaşları sırasında Suriye'nin Golan Tepelerine, Filistin'in Batı Şeriasına ve Mısır'ın Sina Yarımadasına saldırıp işgal ettiğinde, ABD'nin petrol borularını ulusallaştırmıştı. Golan Tepeleri, o gün bu gündür hala işgal altında.

Suriye'nin bölgesel anlamda şu aşamada ilerici bir rol oynadığı doğrudur da, bu her zaman böyle olmamıştır. 1976 yılında Suriye yönetimi Lübnan'da devrimci Filistin-Libya ittifakına karşı başlatılan iç savaşa ve İsrail tarafından silahlandırılan Lübnan'ın faşist güçlerine destek verdi. Suriye'nin kapitalistleri, devrimci bir

Çeviri

Lübnan'ın, kendi egemenliklerini alaşağı edecek bir işçi eylemine ilham kaynağı olmasından korkuya kapıldılar.

Bununla birlikte, ABD ve İsrail'in hiç azalmayan baskısı ve Golan Tepeleri'ne dönüşe izin verilmemesi, Suriye egemenliğinin yeniden anti-emperyalist bir pozisyona soktu. Bunun, Suriye'nin bölgede ABD ve İsrail saldırganlığına karşı İran'ın, Lübnan Hizbullah'ının ve Gazze'de Hamas'ın yanında oynadığı rol hayati önemdedir.

Kapitalistler Bağımsız Ülkeleri İstikrarsızlaştırmaya Çalışıyorlar

Tıpkı diğer burjuva yönetimler gibi, Suriye ne dünya kapitalist pazarlarıyla ilişkisini kesiyor, ne de böyle bir yönelimi var. Tersine, tamamıyla Batı bankalarının egemenliğinde olan bu pazarlarla daha iyi ilişkiler geliştirmenin peşinde. Ekonomik krizler sırasında Suriye'dekiler gibi ulusal yönetimler, Wall Street tarafından işçilere saldırması için zorlandılar. Bu, buradaki yönetimlerin emperyalizmden bağımsızlıklarının altını oyarken onları işçilerden tamamen yalıtı.

2006 yılında Suriye, ücretlerin dondurulması, ekonomiyi yabancı bankalara açma ve devlet işletmelerinin özelleştirilmesi gibi kemer sıkma önlemleri diye adlandırılan IMF planlarını uygulamaya koydu. Çalışan halk için bu işsizlik, enflasyon ve sosyal şartların tamamıyla bozulması anlamına geliyordu. Emperyalistler bunu biliyorlardı.

New York Times 30 Nisan'da "Suriye Devleti her kasabaya elektrik götürdü fakat halkın ihtiyaçlarını dikkate alan bir sosyal anlaşmayı artık karşılayacak durumda değil" diye yazıyordu.

"Rejimi değiştirenler, ekonomik liberalizasyonun Rami Makhoul gibi bir grup elit iş adamını memnun ettiğini (gönendirdiğini) söylüyorlar. Bilindiği gibi Rami Makhoul Esad'ın kuzenlerinden biri ve ülkenin mobil ağ işletmecisi Suriye Tel de dahil olmak üzere ekonominin önemli bir bölümünü kontrolünde tutuyor." (Financial Times)

New York Times'a göre Makhoul, bir muhalefet odağı olarak, "zengini daha zengin, fakiri daha da fakir yapan yandaş kapitalizmi"nin simgesi olmuş durumda.

Suriye yönetimi, Suriye'nin güçlü olmasını sağlayan işçi sınıfı üzerindeki ekonomik saldırıları geri çekmek suretiyle kendisini emperyalizmin istikrarsızlaştırmasından koruyabilir. Önlemler, yabancı sermayenin yasaklanmasıyla elektriğin, iletişimin ve diğer anahtar endüstrilerin devletleştirilmesi, yiyecek maddelerinin üretimine öncelik verilmesi, ikmallerin depolanması vb yoluyla ekonominin liberalleştirilmesini geri çevirebilecek şeyleri içerebilir. Bunlar, yönetime karşı protesto gösterilerinde bulunanların hükümete olan inançlarını yenileyebilir ve emperyalist istikrarsızlaştırma için öyle verimli bir toprak olmadığını herkese gösterebilir.

Aynı zamanda, işçiler ve tüm ilerici, mümkün olan her yolla Suriye'ye bir ABD müdahalesine karşı koymalıdır. Emperyalistlerin kontrolü yeniden ele geçirmeleri, Ortadoğu'daki ezilen halklar ve burada bizim ülkemizdeki ezilen halklar için en kötü şey olacaktır. □

Halkın Günlüğü Gazetesi'ne Destek

İzmir Menemen ilçesinde Halkın Günlüğü gazetesinin dağıtımını yapan 8 kişi, 10 Temmuz 2011 günü gözaltına alınmışlardı. 2 gün gözaltında tutulan Halkın Günlüğü çalışanları ve okurları, çıkarıldıkları nöbetçi mahkeme tarafından tutuklama kararı verilerek cezaevine gönderildi.

Halkın Günlüğü Gazetesi'nin kapatılması ve diğer devrimci basın yayın kuruluşlarına yapılan saldırılar, Galatasaray Lisesi önünde saat 19.30'da yapılan basın açıklamasıyla protesto edildi. Demokratik Haklar Federasyonunun çağrısıyla yapılan eyleme Mücadele Birliği, BDSP, Kaldıraç, SODAP, Partizan ve ESP de destek verdi.

Mücadele Birliği Platformu, İstiklal Caddesi'nden "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz" sloganlarıyla Galatasaray Lisesine doğru yürüyerek Galatasaray Lisesi önündeki kitleye katıldı.

Demokratik Haklar Federasyonu adına basın açıklamasını okuyan Melek Aşık, "Devrimci basının üzerindeki baskı ve sansür saldırısı, devrimci gazete ve dergilere yönelik gerçekleşen 'toplatma ve yayın durdurma' kararlarıyla katmerleşerek devam etmektedir" dedi ve gerici saldırılara karşı, mücadelenin yükseltilecek devam edeceği vurgusunu yaptı.

Eylemde "Örgütlü Bir Halkı Hiç Kuvvet Yenemez", "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Gözaltılar Tutuklamalar Bizi Yıldırılmaz" sloganları atıldı. Yapılan açıklamadan ve atılan sloganlardan sonra, İstiklal Caddesi üzerinde Halkın Günlüğü gazetesi dağıtımını yapıldı.

İzmir'de Tutuklamalar Protesto Edildi

14 Temmuz Perşembe günü saat 18.30'da, son dönemlerde yapılan gözaltılara ve tutuklamalara karşı Demokratik Haklar Federasyonu bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Basın açıklamasında "Sömürü ve Zulüm Saltanatına Karşı Halkın Haklı Mücadelesini Yükseltelim! Gözaltı ve Tutuklama Terörüne Son/ Li Hemberé Seldeneta Kedxwari ü Zilme, Tekoşına Mafdar A Gel Bilind Bıkin! Ji Terora Girtin u Binçavkirine Re Edi Bese!/ Demokratik Haklar Federasyonu" imzalı pankart taşınırken "Gözaltılar Tutuklamalar Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Yaşasın Onurlu Mücadelemiz" sloganları atıldı.

Basın metninde son dönemde yaşanan saldırılara değinildi. Son olarak da 10 Temmuz Pazar günü Menemen ilçesinde gazete dağıtımını yapan 8 DHF okurunu gözaltına alıp ilk mahkemede tutuklama kararının alındığına değinildi. Yapılan basın açıklamasından sonra eylem bitirildi Mücadele Birliği olarak eyleme katılarak destek verdik.

Mücadele Birliği/ İzmir





15 Temmuz İstanbul



8 Temmuz Taksim



2 Temmuz Antakya



